

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №43 (68) ВЕРЕСЕНЬ 2011 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua>

Вітаємо Із Днем учителя!

*О, вчителі! Невже ви не втомились
У юні душі сіяти зерно?
Для цього ви на світі і з'явилися,
Щоб в учнях буйно проросло воно.
О, вчителі! І слів не підібрати,
Епітетів, метафор, порівнянь,
Щоб вдячності рядочки проказати
За те, що щедро віддаєте нам!
О, вчителі! Прекрасного ви гідні,
Бо вибрали в житті свою мету;
І нині я за всіх скажу: «Спасибі, рідні,
За вашу місію подвижницьку й святу!»*

Шановні педагогічні працівники!

Восени ми відзначаємо День працівників освіти - свято, яке звільняє від буденності й допомагає досягнути найголовніше у житті. Кожен із нас згадує свого Вчителя - того, котрий долучив до книги, запалив іскорку знань, був старшим другом і радником, кому ми зобов'язані своїми життєвими і професійними перемогами.

Ми схиляємо голови перед мудрістю і жертівністю освітянина - учителя, вихователя, викладача, майстра, зусиллями якого твориться майбутнє нашого краю, всієї нашої держави. Ви сумлінно виконуєте свій професійний обов'язок, вчите нашу юнь пізнавати нове і пам'ятати про те, якого ми роду.

Ваша праця велична та вкрай необхідна. Від Вас вихованці чекають знань, практичних навичок, порад, уваги, неординарних рішень. Вони дивляться на Вас із надією і любов'ю. Саме від Вас залежить, ким вони будуть у майбутньому. Це велика і свята місія.

Тож, прийміть щирі вдячність за високе служіння обраній справі, невтомний творчий пошук, самовідданість, добро і щедрість душі. Впевнений, що Ви й надалі докладатимете зусиль задля утвердження заможної, духовно багаті України.

Щирі серцем бажаю Вам терпіння, бути невгамовними у творчих пошуках та здобутках. Хай щастить на розумних учнів, колег, які б поважали Вас за людяність, керівників, які б цінували Вашу працю. Живіть, творіть та майте надію на достойну оцінку Вашої педагогічної праці з боку держави.

Здоров'я Вам міцного, щастя, благополуччя, великих творчих успіхів і невичерпної наснаги.

Директор ДПТНЗ "ВМВПУ" Дмитрик О.Д.

Сучасне життя змінюється дуже швидко. Одна з важливих професій, фахівці якої мають змінюватись одночасно з нею, це професія вчителя. Адже, кожне покоління має справу з новими досягненнями, проблемами та турботами. І першими, хто вказує стежку в іноді незрозумілому, а підчас і ворожому для студента світі, є вчитель.

Чи пам'ятаєте ви свою першу вчительку? Багато хто, почувши це запитання, одразу пригадає її ім'я та по-батькові. Дехто, посміхнувшись, пригадає перший дзвінок, першу двійку, як вперше вчителька написала зауваження в щоденнику "Ість на уроці!" і таке траплялось, ми ніколи не забудемо свою першу вчительку, тому що вона була нашою другою мамою, саме вона заклала в нас основи знань, які залишаться у нас на все життя.

Прошло багато часу, ми стали дорослі і вже не навчаємося в школі, це нова сходинка у нашому житті, але як і раніше ми навчаємося, тому на нашому шляху трапляються такі чудові люди, як вчителі.

Аналізуючи все вищесказане перед нами постає питання. Яким повинен бути сучасний вчитель? Бути хорошим вчителем - важка праця, це не просто професія, це стиль життя. Кожен із нас індивідуальність, тому на дане питання будуть різні відповіді. А як відповісти ти? Для того щоб більш повніше розглянути це питання, ми провели маленьке опитування серед різних за віком та статусом людей. Першою кого ми запитали була Даша, в цьому році вона пішла у перший клас, але вже вирішила для себе, яким повинен бути вчитель. На її думку, вчитель повинен бути добрим, часто посміхатися, одягнений зі смаком. Думка студентів трошки відрізняється, для них важливо, щоб вчитель, гарно знав свій предмет та вмів цікаво та просто пояснити тему. Коли я запитала свою маму вона відповіла: "Вчитель повинен бути розумний, відповідальний та розуміючий."

Дане опитування малює нам портрет сучасного вчителя і кожна з відповідей доповнює цей портрет. Це питання хвилює не тільки нас, воно підіймалось протягом історії. Цікаво ознайомитись з результатами масштабного соціологічного опитування, яке було проведено ще на початку 90-х років. Більшість отриманих даних залишилися актуальними і нині, особливо для тих студентів, які прагнуть здобути повноцінну освіту.

Ось яким би хотіли бачити шкільне життя учні

Вчитель сучасності

(в дужках наведено приклади їх вільних відповідей та побажань):

- цікаве проведення уроків (вікторини, дискусії, семінари, телеуроки, змагання класів на знання додаткового матеріалу, огляд літератури за темами з наступною співбесідою);

- вибір предметів для ґрунтовного вивчення самими учнями, вільне відвідування решти уроків, введення залікової системи за ознайомлювальні курси. Відміна щоденників у старших класах (записи домашніх завдань займають багато місця, учні все одно записують їх у зошитах, до того ж у 16 років писати зауваження батькам марно), відміна оцінок (потрібні уроки, на яких би розумнішав, а не трусився через оцінки, вони заважають висловлювати свої думки);

- здвоювання уроків, скорочення обсягу обов'язкових домашніх завдань. За рахунок звільненого часу - читання додаткової літератури з предметів, що цікавлять, індивідуальна самостійна робота;

- перегляд і спрощення програми (багато предметів і складних понять в них, більше уваги слід приділяти підготовці до родинного життя, предметам естетичного циклу, вивчати, хоча б факультативно, логіку, психологію, щоб навчитися розмірковувати над явищами, процесами, а не просто знати напам'ять величезну кількість формул);

Звісно, це не означає, що потрібно слідувати всьому що сказано вище, адже це тільки опиту-

вання, з нього можна зробити висновки та взяти для себе щось корисне. Можна виділити три основні якості сучасного вчителя: справедливість, мудрість і доброта. Кожну з якостей можна розглянути з різної сторони, наприклад, мудрість - це не просто розуміння свого предмету, це вміння пояснити настільки просто, щоб зрозуміли усі учні. Дуже важливим на сьогоднішній день стає проведення уроків у формі гри, доведено, що тоді найкраще сприймається та запам'ятовується інформація. Все це ще раз нагадує нам, наскільки важка праця наших вчителів і скільки вони прикладають зусиль, щоб передати нам знання.

З нашої сторони важливо поважати працю вчителя та допомагати їм - просто слухаючи уважно на уроці, а якщо ми виконаємо домашнє завдання - це буде найкращий подарунок для вчителя.

Лиса Оля, група №33

сил, енергії, знань, умінь треба докласти, щоб виростити і виховати справжніми людьми таких різних, не схожих між собою дітей!

Учитель для мене - друг і порадник. Він уміє відчувати мій настрій, побачити в моїх очах якусь тривогу чи зажуру - і підтримати, захистити від біди, застерегти від необдуманих кроків... За це він не вимагає ніякої винагороди. Вчить нас бути вдячними батькам і старшим друзям як за похвалу, так і за докір, бо похвала свідчить про твоє вдосконалення, а докір чи осуд допомагають зрозуміти якісь помилки і навчитися жити по-людськи.

Учитель розкриває перед учнем усі таємниці буття: вчить розпізнавати добро і зло, щирість і підступність... Він учить нас пізнавати самих себе, привчає мислити, аналізувати життєві ситуації, бути співчутливими до чужого горя, уважними до слабких і немічних, милосердними до тих, кому потрібна допомога.

"Вчителько моя, зоре світова..." Як прекрасно і точно названо в цій поезії А. Малишка вчительку! Дійсно, як зоря ранкова дарує радість нового дня, так і вчитель дарує нам щоденну радість пізнання світу, майстерно "будує" з нас справжню Людину. Нехай же кожен новий навчальний рік посилає вчителям розумних, добрих і вдячних учнів. Кожного року кожен учитель віддає в чужі руки рідних випускників. Це боляче не тільки вчителям, а й самим учням. Я знаю, як хочеться залишитися в стінах рідного навчального закладу, де тебе завжди захистять і приголублять. А коли покидаєш цю "домівку", - вступаєш у самостійне життя.

Дуже важко розставатися з рідними вчителями, однокласниками, адже після закінчення школи кожен обирає свій шлях самостійно, і в цьо-

му ніхто не може дати пораду, яка на 100% нас задовольняла б.

Учителі люблять нас, своїх гомінливих, не завжди слухняних учнів. Основне в їхній методиці - навчати і навчити, щоб іскорки в очах завжди зігривали нас. Професія вчителя дуже складна. І якщо ти не любиш дітей або не маєш терпіння, не потрібно обирати цю професію. Навчальний заклад повинен бути другою домівкою, а вчитель - другою мамою, яка у важку годину зрозуміє, підтримає і допоможе. І такі люди є.

Ті ясні промені, що освічують наші дороги знань - то вчителі. Для нас Вони назавжди залишаться сонцем, до якого тягнуться юні голови, сонцем, якому радіє все на світі. Завдяки сонцю росте усе живе на планеті, завдяки Вам багатіють наші знання. Ми не даруємо Вам золота, бо воно постійно з Вами, золото - це Ваші вихованці, оскільки через любов до них Ви обрали цю професію. Вони бувають і працелюбні, і ліниві, і цілеспрямовані, і бешкетні, і байдужі... та всі вони Ваші! Ваші квіти, що плекає та ростить Ви протягом багатьох років, поливаєте своїми знаннями, наділяєте їх тим, що є у Ваших серцях та душах, віддаєте останні сили, недосипаєте ночей, аби донести в молоді гарячі серця добре і вічне. Нема такої сталі, з якою можна порівняти Вашу терплячість. Про Вас пишуть у творах, для Вас складають вірші, Ваше звання оспівують у піснях. Ми дякуємо Вам за тепло Ваших слів, за підтримку, за збагачення наших духовних світів. Пройдуть роки, і фундамент, що заклали саме Ви кожній дитині, укріпне, на ньому ми будуватимемо особисте життя, надійне майбутнє, і ми Вас згадуватимемо з вдячністю. Адже основа - найголовніше, і Ви заклали нам її належно. Низький уклін Вам, дорогі. Сяйте ж далі так яскраво! Ви потрібні нам та нашим нащадкам. Сил Вам, наснаги, щастя, здоров'я, радості, щиріших посмішок... Ми гордимось Вами, любимо та поважаємо. Дякуємо Вам, наші рідні!

Ти - учитель, Ти - сіяч недремний
І невтомний мудрий садівник.
Знаєш ти предивні таємниці,
Розум твій розпалює вогонь.
Лікар ти, котрий лікує душі
І до сонця повертає всіх,
Капітан - у морі, а на суші -
Ти наставник юних, молодих.
Ти - коваль, поет і будівничий,
Добротворець і дозорець ти.
До дітей тебе веде і кличе,
Світлий образ нашої мети.

Доки живуть на світі вчителі та учні, доти світ перебуватиме у постійному розвитку, який веде до оновлення, духовного збагачення, моральної досконалості.

Учитель прагне створити особистість. Таке ж бажання мають і наші батьки. Тому ставлення до вчителя, на мою думку, має бути таким, як до батька й матері. Та, на превеликий жаль, не всі учні це розуміють.

Важко навіть уявити собі, скільки душевних

Ученые вывели формулу счастливого брака

ОПРОС

245 ОТВЕТОВ НА НАШ ВОПРОС: «КАКАЯ ФОРМУЛА СЕМЬИ ИДЕАЛЬНА ДЛЯ ВАС?» - ПРИШЛО ОТ НАШИХ ЧИТАТЕЛЕЙ НА САЙТ KP.UA.

Ирина: "Так жалко видеть тощего задохлика рядом с откормленной супругой. У хорошей жены муж должен быть сытеньким".

Гость: "Это юмор, смех, любовь и секс".

Паэс: "Давно известно, что жена - половинка мужа, а потому и должна весить в два раза меньше, чем он".

Лэсси: "Муж + жена + дети + собственное жилье + достойная зарплата - советы родителей и друзей = счастливая семья!"

Любовь: "Главное, чтобы любовь была, а вес тут ни при чем!"

ОКАЗЫВАЕТСЯ, БРАК БУДЕТ КРЕПЧЕ, ЕСЛИ ВЕС ЖЕНЫ НЕ БУДЕТ ПРЕВЫШАТЬ ВЕСА ЕЕ МУЖА

В течение четырех лет ученые из университета Теннесси (США) скрупулезно изучали жизнь почти 200 семейных пар в возрасте до 35 лет. Пытались определить, что нужно двум любящим друг друга лю-

дям для полного счастья. Каждые полгода испытуемые заполняли специальные анкеты. В них, кроме прочих составляющих благополучия, супруги указывали свой вес и то, насколько удовлетворен каждый из них своим совместным проживанием.

И выяснилось, что семью сохраняет совсем не то, что до недавнего времени считалось обязательным: деньги, работа, здоровье. Важным фактором крепких уз оказалась... вес женщины. Если супруга весит меньше своего мужа хоть на полкило, то это уже залог их долгого и крепкого союза.

- Это объясняется тем, что дама, зная, что она легче своего кавалера, будет чувствовать себя привлекательнее и желаннее, - объясняет феномен одна из разработчиков проекта, Андреа Мельцер. - А муж - гордиться своей "пу-

шинкой", чувствуя себя Шварценеггером.

Хотя эти результаты вовсе не свидетельствуют о том, что женщине обязательно сидеть на диетах. Просто при выборе суженного она должна выбирать большего мужчину. Или, не дожидаясь свадьбы, сразу начать его обильно кормить вкусеньким. В доказательство правильности своей выведенной "формулы счастливого брака" ученые приводят недавнее заявление пышнотелой Дженнифер Лопес о своем разводе с ее "легковесным" мужем Марком Энтони после семи лет совместной жизни. А ярким примером самой удачной пары, где жена гораздо стройнее мужа считают пару Кейт Миддлтон и принц Уильям.

Хотя скептики не торопятся признавать "формулу" на сто процентов верной.

- Вряд ли мужчины могут расставаться со своими половинками только

из-за их весомых форм, - считает семейный психолог Алина Мишина. - Для развода находятся, как правило, другие, более веские причины.

КСТАТИ

ОТ ХАРАКТЕРА ЗАВИСИТ ВАША ФИГУРА

Почти 50 лет ученые из Национального института старения (США) потратили на то, чтобы выяснить, влияют ли свойства характера на вес человека. Обследованы были почти 2000 человек в возрасте от 40 до 65 лет. И догадка была подтверждена. Оказалось, что общительные и дружелюбные люди гораздо чаще страдают от избытка лишнего веса - их индекс массы тела (ИМТ), как правило, более 25. А у нервных и раздражительных - 18,5.

Для расчета индекса массы тела (ИМТ) необходимо знать рост и вес. $ИМТ = \frac{вес (кг)}{рост (м)^2}$. Нормальные значения ИМТ - от 19 до 25 единиц.

Светлана КУЗИНА

Посмішка нічого не варта, але вона має велику цінність... ..Посмішка збагачує того, хто її отримує не спустошуючи того, хто дає... ..Посмішка робить сім'ї щасливіми, справи процвітаючими й дружбу тривалою... ..Посмішка допомагає нам відпочити, коли ми стомлюємось і підтримує, коли нам погано... ..Посмішка нас підбадьорює, коли нам сумно і допомагає боротись із клопотами... ..Посмішку не можна купити або вкрасти - вона має цінність лише тоді, коли її дарують! ...Якщо ви знайдете когось, хто не дарує вам посмішки, на яку ви заслуговуєте - подаруйте свою! Адже ніхто так не потребує посмішки ніж, той хто не може віддати її іншим...

Всесвітній день посмішки (World Smile Day) відзначається щорічно в першу п'ятницю жовтня. Тим, що це чудове свято існує, світ зобов'язаний художникові Харві Боллу (Harvey Ball). В середині 20 століття він жив в Америці. Нічим примітним його творчість не відрзнялася: критики особливо ним не цікавилися, його картинам навряд чи загрожувало безсмертя.

Але якось до нього звернулися представники страхової компанії State Mutual Life Assurance Company of America з проханням придумати який-небудь яскравий символ - візитну картку компанії, що запам'ятовується.

Харві не довго думав, узяв і запропонував замовникам те, що зараз усі без виключення користувачі інтернету називають "смайликом"

ПОСМІШКА - ЦЕ СКАРБ

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ПОСМІШКИ: ПЕРША П'ЯТНИЦЯ ЖОВТНЯ

- усміхнене жовте личко. Сталося це в 1963 році. Замовники прийняли роботу, заплатили Боллу півсотні доларів виготовили значки з цим личком і роздали усьому персоналу компанії. Успіх такої "візитки" перевершив усі очікування. Клієнти компанії були в захопленні від нововведення - буквально через декілька місяців було випущено більше десяти тисяч значків!

Зовсім скоро миле личко стало з'являтися на футболках, бейсболках, конвертах, листівках, сірникових коробках. Навіть поштове відомство

США випустило марку з цим символом.

Болла буквально розпирало від гордості. "Ніколи ще в історії людства і мистецтва не було жодної роботи, яка б, поширившись так широко, приносила стільки щастя, радості і задоволення. Не було нічого, зробленого так просто, але що стало зрозумілим усім", - сказав він в одному з своїх численних інтерв'ю.

Всесвітній день посмішки перший раз відзначався в 1999 році. Художник вважав, що цей день має бути

присвячений гарному настрою, девізом Дня є слова: о an act of kindness. Help one person smile (Зробіть добро. Допоможіть посміхнутись хоча б одній людині).

Вчені встановили, що коли мати бачить обличчя свого усміхненого малюка у неї активізуються ті ж ділянки головного мозку, що й під час прийому деяких наркотиків. Посмішка рідного малюка - це натуральний та нешкідливий наркотик.

Досліди показують, що у людей, які чекають на перегляд смішного фільму, на 87% підвищується вміст гормону росту, який відповідає за імунітет а бета-ендорфін допомагає протистояти стресам депресії і здійснює обезболення.

Стиснені губи на похмурому обличчі блокують цей центр й одразу виникають проблеми зі шлунком ніби людина "не перетравлює" життя і воно їй, до речі, відповідає повною взаємністю.

Гумор зменшує чужу агресію й знімає напругу в спілкуванні за допомогою посмішки. Крім того він корисний для здоров'я! Той, хто більше сміється, довше живе.

Вчені довели, що губи пов'язані з одним із енергетичних центрів трохи вище гуга. У східних практиках він називається маніпурою і відповідає за соціальну адаптованість людини спілкування успішність.

Посмішка зберігає молодість і красу обличчя. При похмурій гримасі напружується 43 м'язи, а при посмішці - лише 17.

Веретянова О.О., викладач

Збережемо планету разом

На порозі XXI століття екологічні проблеми набули статусу глобальних. Людство усвідомлює небезпеку скорочення

життя на Землі внаслідок свого впливу на масштаби природокористування, інтенсивність господарювання, забруднення природного середовища. Однак відчуття тривоги за якість останнього властиве далеко не кожному з нас, жителів міста й села, де знаходяться основні джерела забруднення атмосферного повітря, природних вод, ґрунтів. Земля, що живить нас, повітря, яким ми дихаємо, вода, яку п'ємо, щорічно зазнають величезних втрат від необдумані дії тих, хто ними користується. Погляньте навколо свого села, міста, дачних поселень, у що перетворюються чисті струмки, зелені гаї - усе, що жило народ протягом багатьох віків! Звалище сміття, гори мінеральних добрив чи пестицидів, безгосподарськи залишених просто неба - усе це падає в ланцюг кругообігу речовин. Та й самі ми потім п'ємо воду, споживаємо неякісні продукти, дихаємо забрудненим повітрям. Величезна сільськогосподарська освоєність та невинуватана розореність земель, концентрація промислового виробництва та його застаріла технологія, хижачке ставлення людини до природи уне-

можливають стабільний розвиток усього суцього на нашій Землі. Подивіться на карту й ви впевнитесь, що всі підстави для такого занепокоєння є. Карта будить у нас потребу активно боротися за чисте повітря й воду, родючі ґрунти й квітучі луки, зелені ліси й плодоносні сади. На стан екологічної ситуації в регіонах України впливає також прояв еколого-географічних проблем. Серед них для України характерними є: зменшення запасів корисних копалин (вичерпання ресурсів, зниження їх якості й розмаїття, небезпека порушення середовища внаслідок добування корисних копалин тощо); зміна структури земельних ресурсів унаслідок вилучення земель під господарські потреби й забудови, а також через розвиток негативних процесів у ландшафтах (ерозії, абразії, карсту, суфозії та просідання ґрунтів, підтоплення і заболочення, тощо); зниження родючості ґрунтів унаслідок вимивання гумусу, засолення, підтоплення тощо та забруднення важкими металами, пестицидами й іншими речовинами;

- зменшення запасів і забруднення поверхневих та підземних вод унаслідок посиленого водозабору, внесення забруднюючих речовин у водні об'єкти в процесі виробництва й ведення комунального господарства;

- забруднення повітря та зміна його складу внаслідок промислових та інших викидів у атмосферу;

- скорочення розмаїття рослинного й тваринного світу та зміни в його генофонді;

- зменшення біологічної продуктивності ландшафтів;

- погіршення геогігієнічних та санітарно-епідеміологічних умов життєдіяльності людини та існування живих організмів.

Акцентуємо увагу, що стан природи в Україні - критичний, а в деяких її регіонах деградація має незворотний характер.

Кондратюк Н.Ф., майстер в/н

ЩО Ж ТАКЕ ЖИТТЯ?

Життя... Воно дається людині один раз і прожити його треба так, щоб не було соромно дивитися людям у вічі.

А хто з вас коли - небудь замислювався над тим, що ж таке життя? Велика частина так і не знайшла відповідь на це запитання.

Життя - це безцінний дар, який людина одержує при народженні, проте як вона зуміє ним розпорядитися - залежить від неї самої. Погляньте навколо себе і зверніть увагу, хто нас оточує! Ми з презирством дивимося на безпритульних, наркоманів, алкоголіків, проганяємо дітей, які просять на вулицях, але не всі замислюються: "Чому в них таке життя!" Ними ж не народжуються, а стають...

Життя - це нескінченний процес, але деякі люди ототожнюють його із словом "існування". З одного боку, можливо, це так, а з іншого - ні! "Існування" більш притаманне предметам, пристроям, і асоціюється з чимось таким штучним, а "життя" більш властиве істотам, щось таке красиве, чисте, багатогранне. А от сенс життя полягає у насназі, у натхненні на добрі вчинки. З дитинства ми мріємо про своє майбутнє, але не завжди воно стає таким, яким би хотілося його бачити.

Сьогодні навчаючись, ми здобуємо різного роду професії: вчителя, електромеханіка, кухара - кондитера, оператора комп'ютерного набору та інші, але не всі однозначно бачать себе в цій справі. У кожного з нас є свій талант, дарований життям, та його потрібно розвивати, показувати, не соромитися, тому що саме цим ми збагачуємо, прикрашаємо життя не тільки собі, а й іншим. Звичайно, для цього потрібна підтримка і розуміння близьких, друзів. А інколи трапляється так, що мрії не стають реальністю, коли друзі відвертаються від тебе, відбуваються кардинальні зміни, таке відчуття, що ти один на Землі, то життя втрачає свій сенс.

Тому вже сьогодні кожному з нас треба думати, чи є сенс у нашому житті? Чи правильний ми обрали собі шлях? Чи варто цією дорогою йти далі?

Запрошую до спілкування!!!

Студентка 5 курсу ІМФТО

Макоцьоба Юля Сергіївна

БАТЬКІВЩИНА - МОЯ РІДНА НЕНЬКА!

"Ти мене з дитинства підіймала,

Хліб дала з піснями солов'я,

Відвела доріг мені немало,

Земле, зореносице моя!"

А.Малишко

Привільні степи,

куди не глянь - золоте море пшениці. Маль-

овничі гори - зелені влітку, білі з зимою. Ліси, пере-

ліски, гаї, квітучі сади...

Ріки - повноводні, могутні і тихі, замріяні... Озера з водою, про-

зорую, мов кришталь.

Здавалося б, що треба об'їхати багато країн, щоб побачити всі ці пейзажі.

Та дарма: все це є на українській землі.

Україна моя рідна, близька сер-

цю країна. До неї я звертаюсь і в години смутку, і в години радощів.

Україна! В цьому слові все найрідніше, найдорожче, наймиліше,

Україна - це наша батьківщина! Дорога серцю кожної людини, ос-півана в народних піснях. Із заходу на схід, з півночі на південь простяглась ти безкраїми просторами. Про могутність, неос-сяжність нашої України хочеться сказати словами Т. Гуттарі:

"Країна така незора!

"

"

"

"

"

"

"

"

"

"

Така невгасимо весіння!

На заході вечора зорі,

На сході ран-

кове

про-міння".

Великий і

славний

шлях пройшла

Україна. На її

території зародилась древня

руська держава, що

стала коліскою трьох братніх

народів.

Дружба і взаємна підтримка, по-

чуття братнього плеча завжди на-

давали нашому народу сили і на- снаги у боротьбі проти ворогів.

Скільки крові треба було проли- ти й скільки людських страждань треба було знести, щоб ми могли спокійно навчатись і жити. За наше щастя віддали своє життя батьки, діди, прадіди.

І, можливо, тому така рідна і до- рога кожній людині Україна.

Недарма, часто порівнюють сло- во Батьківщина з найдорожчим кожній людині словом - мати.

Але не тільки картинками приро- ди гарна рідна сторона, а й своїми людьми, а й трудовими подвигами, які звеличують країну і все більше наближають нас до світлого май- бутнього.

Хіба є на світі щось краще і до- рожче за Батьківщину? І я горджу- сь тим, що можу називати її най- святішим словом - мати.

Я свою Батьківщину

Усім серцем люблю.

Хто ж не любить єдину

Рідну матір свою?

Майстер в/н В.С.Прядун

22 вересня в багатьох країнах світу відзначається Міжнародний день без автомобілів. У цей день задля збереження довкілля та здоров'я люди пересядуть на громадський транспорт, велосипеди чи стануть пішоходами. Велика кількість експертів вважають, що саме збільшення кількості вуглецю в атмосфері рано чи пізно стане причиною глобальної зміни клімату Землі.

16-22 вересня 2011 року у багатьох європейських містах проходив Європейський тиждень мобільності (ЄТМ), метою якого є популяризація екологічно чистих видів транспорту та обмеження використання приватного автотранспорту. Цього року ЄТМ проходив під гаслом "Альтернативні мобільності", а одним із його традиційних заходів став День без автомобіля, який щороку відзначається 22 вересня. Цього дня у великих містах Європи автомобілісти добровільно відмовлялися від пересування приватним та службовим автотранспортом і ходили пішки або користувалися екологічно чистим транспортом, зокрема, велосипедами, трамваями, троллейбусами, метро.

Таким чином, автомобілісти підтримують ідею здорового способу життя, безконфліктного співіснування різних категорій учасників дорожнього руху та зменшення негативного впливу автомобільного транспорту на екологію.

Загальновідомо, що викиди автомобільних газів руйнують озоновий шар планети і є однією з причин виникнення так званого парникового ефекту. Крім того, автомобілі є одними з найбільших забруднювачів атмосферного повітря, яким

ми дихаємо. Учені з'ясували, що один легковий автомобіль щороку забирає з атмосфери в середньому більше 4 тонн кисню, викидаючи з відпрацьованими газами приблизно 800 кг окису вуглецю, близько 40 кг окисів азоту і майже 200 кг різноманітних вуглеводнів.

Також перенасичення автомобільним транспортом великих міст є однією з причин виникнення ДТП, у яких щороку гинуть десятки тисяч людей.

Щоразу заводячи двигун автомобіля, людина прискорює зміни клімату - адже CO₂ переважає серед інших парникових газів, що посилюють здатність атмосфери утримувати тепло. Наслідки глобальної зміни клімату добре помітні вже зараз: тануть льодовики, піднімається рівень Світового океану, гинуть коралові рифи, океанські течії змінюють свій напрямок. Голодують білі ведмеді - крига, на якій вони полюють, з'являється на місяць пізніше і тане раніше, ніж півстоліття тому. Стейкі до холоду тварини витісняються більш теплолюбними, як це відбувається з пінгвінами Аделі - їхня кількість протягом останніх 30 років зменшилась на 66%.

Але за браком інформації далеко не всі усвідомлюють взаємозв'язок і не готові поступитися власним комфортом заради покращення ситуації на планеті. Саме для того, щоб звернути увагу на проблему, поширити інформацію, а врешті не дати здійснитися песимістичним прогнозам вчених 22 вересня у всьому світі відзначається День без авто.

Вперше подібна акція відбулася 1998 року в Парижі. Хоча для приватного транспорту були закриті

лише старі квартали міста, вміст CO₂ в паризькому повітрі в цей день зменшився на 15%. Наразі на цей день влада французької столиці не тільки перекидає центр міста, а й надає можливість безкоштовно залишити автомобіль на стоянці у передмісті і скористатися велосипедом, який надають також безкоштовно. Протягом цих років до Дня без авто долучилися понад 1300 європейських міст та міста інших континентів.

Згідно із репортажем журналістів 5 каналу Дар'ї Безрідної та Андрія Верстюка в Україні День без авто відзначили флешмобами, велопробігами, відкриттям велопарковок. Пересідати на велосипеди, щоб зменшити негативний вплив на атмосферу, людей закликали в Ужгороді, Харкові, Донецьку, Полтаві, Львові. У столиці до Дня без автомобіля навіть започаткували навчальну програму "На роботу на велосипеді".

Вінниця приєдналася до проведення цієї акції у 2009 році. Адже окрім автомобілів існує такий засіб пересування як велосипед. 19 вересня 2009 року вулицями міста відбувся міський велопробіг, у якому взяли участь 165 зареєстрованих учасників, віком від 4 до 75 років. Велосипедисти рушили за таким маршрутом: вул. Соборна - вул. Пирогова - вул. Келецька - проспект Юності - вул. Хмельницьке шосе - вул. Соборна. Даний захід був спрямований на привернення уваги населення на підвищення рухової активності, популяризацію здорового способу життя, привернення уваги громади до екологічних проблем, розвиток велоінфраструктури. Організував велопробіг кому-

нальний заклад "Міський центр фізичного здоров'я населення "Спорт для всіх" за підтримки комітету по фізичній культурі і спорту Вінницької міської ради.

До речі, як повідомляють журналісти 5 каналу Юлія Миронова, Олександр Будзіловський, є такий цікавий факт:

На Вінниччині є ціле село велосипедистів. У Великій Кісниці, що на кордоні з Молдовою, на 1800 мешканців - припадає чи не удвічі більше велосипедів. Є вантажні, святкові та щоденні. Місцеві без веломашин просто не уявляють свого життя.

Дев'яностодев'ятирічний Олександр Кожухар від минулого року на велосипед сідати не ризикує. Каже, вік не той. Але без двоколісного друга не обходиться жоден вихід на вулицю - він старенькому замість палиці. Дідусь згадує - веломашини у Великій Кісниці з'явилися в тридцятих роках, і отримували їх лише вибрані.

Нині - кісничани не уявляють собі іншого засобу пересування. Та й не дивно - Велика Кісниця розтяглася майже на десять кілометрів. Тож на велосипедах їздять і до церкви, і в крамниці та школу. Як учні, так і вчителі. На шкільному подвір'ї знайти два однакових двоколісних - неможливо.

Велосипед не розкіш, а засіб пересування - кажуть кісничани і додають - своїх залізних коней ні на що міняти не збираються. Хоча й нарікають - старі радянські велосипеди у порівнянні з новими китайськими і надійніші, і дешевші.

Колесник Н.А.,
майстер в/н

ДЕНЬ БЕЗ АВТОМОБІЛЯ

КОРОТКО ПРО ЦІКАВЕ

- В 1 м³ повітря у великому місті втримується 36 тис. бактерій, у лісі - тільки 5 тисяч.

- За добу гектар листяного лісу виділяє 2 кг фітонцидів, хвойного - 5 кг, а ліс, у якому росте тільки яловець, - до 30 кг фітонцидів. За рік гектар лісу поглинає з повітря 50-70 т пилу.

- Каштанове дерево очищає 20 тис. м³ повітря.

- Гектар лісу за рік поглинає 5 т вуглекислого газу й виділяє 10 т кисню.

- В індійському місті Бхопал 3 грудня 1984 р. на заводі, що виробляє пестициди, відбувся викид в атмосферу отруйних речовин, у результаті чого загинуло більше 6300 чоловік.

- Кожна людина на Землі за рік викидає тонну сміття.

- Найвища вершина миру Еверест (Джомолунгма) стала нижче на 3,7м через потепління клімату на планеті.

- Щорічно у світі від захворювань, викликаних забрудненням води, гине

понад 5 млн чоловік, серед них - 4 млн дітей.

- За старих часів воду на далекій відстані перевозили в срібних посудинах, адже цей метал має знезаражуючу дію.

- Здоров'я людини залежить від стану навколишнього середовища тільки на 20%, а на 50% - від способу життя.

- Середній ріст відомих людству геніїв дорівнює 165 см.

- Більшість видатних полководців, мислителів, художників і поетів були низького зросту.

- Ріст довгожителів, як правило, нижче середнього.

- Люди середнього росту більше витривалі.

- Людина росте від народження до 25 років.

- Пружний підшкірний жировий шар захищає організм від травм. Верхній шар шкіри - епідерміс - захищає нижні її шари від висихання.

Меланін - пігмент шкіри - є захистом від ультрафіолетових променів.

Задарожна Р.А.

ВІННИЧЧИНА - МАЛЬОВНИЧИЙ КРАЙ...

Місто відсвяткувало свою шістсот п'ятдесяту річницю. В різні часи прославляли свій край ті, кого сьогодні знають всі, ким гордяться сучасні вінничани. Гордістю нашого міста є маленький будинок, в якому народився М.Коцюбинський - талановитий українець - письменник. Уродженець Вінниці, Михайло Коцюбинський є одним з найсвоєрідніших і яскравіших майстрів української літератури. У своїх творах він показував енергію і силу народу, його прагнення до справедливості і, в той же час, високу поетичність. Ім'я Михайла Коцюбинського стоїть в одному ряду з такими письменниками і поетами, як Іван Франко, Леся Українка, Василь Стефаник. Меморіально-літературний музей М. Коцюбинського відкритий в будинку, в якому майбутній письменник народився і прожив до 33 років. Садибу побудував його дід М. Абаза на поч. ХІХ ст., купивши землю на околиці Вінниці, на Замості. У 1926 р., за ініціативою брата письменника, була проведена реставрація і створений музей. Експозиція побудована за монографічним принципом і розміщена в п'яти кімнатах рідної домівки Коцюбинського. Експонати (прижиттєві видання, перекладення, живопис) послідовно розкривають творчий шлях письменника і його громадську діяльність.

Ми, учні групи №13, разом з керівництвом групи, відвідали музей М. Коцюбинського, та радімо вісім знати історію та видатні місця рідного краю, це цікаво.

Капітанчук В.О., викладач математики

УКРАЇНА - НАШ СПІЛЬНИЙ ДІМ

Як свідчить історія, із тисяч народів і народностей світу лише 200 виростили в нації - створили свої держави й домоглися визнання світової спільноти. Проголошення 24 серпня 2011 року Акту незалежності України відкрило нову сторінку в історії нашої держави.

З метою відзначення цієї знаменної дати новий навчальний рік в нашому навчальному закладі розпочався першим уроком на тему: "Україна - наш спільний дім".

Емоційно-піднесена атмосфера панувала і в актовій залі, де викладачі суспільних дисциплін разом із учнями І курсу згадали основні державотворчі та важливі події з життя молоді Української держави.

Під час уроку демонструвались презентації, кіно - і фотоматеріали, звучала українська пісня.

Сьогодні ми зі гордістю можемо сказати: так, є незалежна Українська держава з своєю землею, своїм народом, своїми символами, своєю рідною мовою, традиціями і культурою.

А нам хочеться вірити, що той, хто вирішив присвятити себе робітничій професії, буде наполегливим і обов'язково своїми знаннями, працею, здобутками прославить рідну землю.

Методична комісія суспільних дисциплін

ВІННИЧЧИНА - КРАЙ ЛЕГЕНД ТА ПАРТИЗАНСЬКОЇ СЛАВИ

Минає невблаганно час, проходять, покриваючись сивиною роки, забулись повісті минулих літ, відгрімлі останні постріли гармат, але ще жевріє в пам'яті людства подвиг тих, хто в важкі та жорстокі часи знайшов сили та міць боротися за свободу, за ясне небо над головами та мир їхнього народу.

22 вересня 2001 року, в день 60-ї річниці з початку підпільно-партизанського руху на Україні в роки Великої Вітчизняної війни, в країні вперше відзначався День партизанської слави, встановлений Указом Президента від 30 жовтня 2001 року. Цей день відзначається як данина поваги народу тим, хто в суворий та кривавий військовий час боролися з фашистами в тилу ворога, боролися до останнього подиху, боролися за майбутнє, не жалюючи ні сил, ні самого життя.

З перших тижнів, днів війни розпочався Підпільно-партизанський рух опору - це окрема героїчна сторінка Великої Вітчизняної війни. Народні месники за покликом власної душі піднімалися на боротьбу з ворогом в особливо складних умовах нацистської окупації, коли найменша помилка несла за собою смерть.

6200 партизанських загонів і підпільних груп, які налічували близько мільйона людей, представляли усіх народів Радянського Союзу, сприяючи просуванню частин і з'єднань Радянської Армії на захід, наносили відчутні втрати гітлерівським військам на окупованій території, стираючи їх сліди своєю кров'ю та потом.

Партизани знищили 58 бронепоездів, 50 тисяч автомобілів, підірвали 12 тисяч мостів, пустили в прірву понад 20 тисяч залізничних ешелонів. Рейди партизанських формувань у тилу противника були важливою формою партизанських дій, що відволікали великі сили гітлерівців і це було суттєвою допомогою Червоній Армії.

На території Вінницького району діяли підпільні та партизанські рухи. Особливо активними вони були у смт. Стрижавка і Вороновиця, у селах Степанівка, Лука-Мелешківська, Майдан, Хижинці, Якушинці та ін. Іван Васильович Бевз -

керівник радянського підпілля у Вінниці 1941-42 рр. під час німецької окупації, Герой Радянського Союзу. На кінець 1941 року були створені підпільні групи на швейній фабриці, м'ясокомбінаті, водоканалі, залізничній станції. Підпільна організація на чолі з І. В. Бевзом керувала не тільки підпільними групами у Вінниці, а й мала зв'язок з цілим рядом населених пунктів Вінницької області. Для керівництва цими групами було створено підпільний центр, який на початку 1942 року об'єднав 17 груп, що разом налічували понад 300 підпільників. У 1942 році вінницькі підпільники спалили склад м'ясокомбінату, де було 100 тонн продовольства для німецької армії. Вони ж організували масову втечу військовополонених з таборів і перехід їх у партизанські загоны; вивели з ладу ряд підприємств, що їх окупанти намагалися використовувати в своїх цілях. У червні 1942 Іван Васильович Бевз з групою підпільників був схоплений гітлерівцями, а 13 січня 1943 розстріляний. Звання Героя Радянського Союзу йому присвоєне 8 травня 1965 посмертно. В середині липня 1941 року територія Козятинського краю опинилась під німецькою окупацією. Незважаючи на жорстокий окупаційний режим, населення Козятинського району не припинило боротьбу із загарбниками. Підпільні групи діяли в Козятині, Бродецькому, Білопільі, Йосипівці, Кашперівці, Михайлині, Сестринівці, Селищі, Комсомольському, Вернигородку, Самгородку. Прославили Козятинщину і за незламність, самовідданість, честь, отримали високе звання Героя Радянського Союзу І. Плис із с. Михайлино, В. Шевчук із с. Дубові Махаринці, А.Костюк із с. Гурівці та партизанський генерал партизанського з'єднання на Брянщині М. Дука. Подвиг партизанів завжди слугуватиме взірцем любові до рідної землі, невичерпним джерелом віри у щасливе майбутнє.

У партизанських загонах на території Барщини пліч-о-пліч воювали з гітлерівцями пред-

ставники багатьох національностей. Усі вони вірили в перемогу над ворогом, ділилися останнім патроном і шматком хліба, самовіддано любили рідний край і не шкодували своїх молодих життів заради її свободи.

"Партизанський край" - так партизани називали звільнені в тилу великі території. До літа 1942 року таких територій було 11. Восени 1943 р. більше 200 кв.км. Поряд, пліч-о-пліч з партизанами на території Радянського Союзу проти фашистських загарбників, воювали громадяни Чехословаччини, Польщі, Румунії, Югославії, Угорщини, Бельгії, Франції та інших країн. Підпільні групи та організації в містах та населених пунктах, в яких за неповними даними налічувалося понад 220 тисяч чоловік, збирали і передавали розвідувальну інформацію, брали участь в диверсіях, виводили з ладу обладнання, інформували населення про дії радянських військ, таким чином наносячи гітлерівцям значних втрат.

Відважна і самовіддана діяльність партизанів і підпільників отримала всенародне визнання. За мужність і героїзм, проявлені в боротьбі з ворогом, 200 тисяч партизанів і підпільників нагороджені орденами і медалями, 223 з них отримали звання Героя Радянського Союзу.

Трембанчук Марина, група №29

Талановита молодь пов'язує своє майбутнє з Вінницьким міжрегіональним вищим професійним училищем

Хочете знати, що таке надійне майбутнє? А свідомий професійний вибір? А гарантована вища освіта? А впевненість в успішному переході від статусу випускника до статусу студента? А відсутність психологічного бар'єру при вступі до провідних навчальних закладів країни? Якщо вас цікавлять такі "дрібнички", завітайте до нашого навчального закладу.

Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище - навчальний заклад, який відповідає вимогам сучасності.

Особливістю училища є те, що:

- по-перше, учні не просто спостерігають за студентським життям, а беруть в ньому активну участь, що дозволяє у майбутньому швидше адаптуватись до навчального процесу;

- по-друге, в училищі навчаються учні, починаючи з 9 класу (а це за результатами психологічних досліджень вік професійного пошуку), що дозволяє зосередитись педагогічному колективу на вікових особливостях юнацтва, їх потребі у професійному самовизначенні.

Колись відомий учений Жуковський сказав, що людина полетить, спираючись не на силу м'язів, а на силу свого розуму. Цю істину глибоко усвідомлюють в нашому навчальному закладі. І річ не лише в тім, що випускники його поповнюють лави студентів вищих навчальних закладів країни, а річ у тім, що сучасна молода людина повинна добре орієнтуватися в складному технологічному суспільстві, яке зазнає динамічних змін. Для цього кожен повинен відто-

чувати власний інтелект, якого, як відомо, забаргато не буває. Сучасна молодь не може не усвідомлювати, що сучасне життя вимагає максимальної реалізації кожної особистості відповідно до її покликання, обдарованості, здатності до творчого пошуку. Саме в цьому вбачають своє головне завдання педагоги нашого навчального закладу, які використовують у своїй діяльності новітні здобутки освітянської думки та потужний інтелектуальний ресурс. Зрештою, головним для Учителя є вміння поєднувати високий професіоналізм, віртуозне володіння виховними прийомами та безпосередність у спілкуванні. Дружна учительська сім'я училища - це досвідчені педагоги, з відповідними знаннями. Тому навчання в училищі має свої переваги: якісне викладання основ наук, реально висока результативність вступу випускників до вищих навчальних закладів під час державної підсумкової атестації, демократична форма співбесіди при вступі до училища після 9 класу звичайної школи.

До послуг учнів: бібліотека, спортивні секції, гуртки художньої самодіяльності декоративного мистецтва. Учні нашого училища беруть участь у науково-практичних конференціях регіонального, всеукраїнського рівнів, залучені до розробки наукових курсових робіт (проектів). Також учні беруть участь у різноманітних студентських конкурсах, змаганнях, популярних серед студентської молоді гри КВК, "Міс Профтехосвіта" тощо.

Мабуть, найкращою характеристикою закладу є слова-відгуки його випускників:

- В попередній школі особисто мені завжди вдавалося "викрутитися", в училищі, шановні друзі, це не пройде. Мої перші враження від навчання тут - переляк і невпевненість. Лиш тепер розумію, що за три роки училище виховало з мене вольову, дисципліновану, наполегливу людину. (Наумова Олена. Випуск - 2011р.)

- навчальний заклад дав нам не тільки педагогів-професіоналів, якісні умови навчання та цікаве дозвілля. Поклавши руку на серце, можемо сказати: ми були не просто учнями. Прагнучи стати кращими, здобували собі визнання перемогами. Училище, ти в наших спогадах - назавжди. (Учні групи № 11. Випуск - 2011 р.)

- в училищі ми проводили більшу частину свого часу. Рідний дім ці три роки ми бачили менше, ніж училище. Ніхто не поспішав бігти додому після уроків, які можна було назвати боротьбою у світі математики та програмування. Були ще футбольні чемпіонати, КВНівська команда, новини училищної газети та все те, що не можна було проґавити. (Учні групи №6. Випуск - 2011 р.)

Отже, ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" - це реальна можливість не тільки як слід підготуватися до навчання у вищому навчальному закладі, а й одразу ж вирішити питання вибору професії, визначальне в людській долі, однак завжди дуже складне.

Кобилянська Т.П., викладач

Лист до ветерана

Шановний ветеране!

Все далі і далі відходять від нас грізні роки Великої Вітчизняної війни, але ніколи не згасне пам'ять про всіх тих, хто, не задумуючись, віддав своє життя в ім'я Свободи. У наших серцях ніколи не згасне пам'ять про людей близьких і зовсім невідомих - тих, хто боронив свій отчий край. Схилимо ж голови перед світлою пам'яттю тих, хто віддав своє життя, увійшовши у безсмертя. Я глибоко розумію всю велич Ваших подвигів перед Батьківщиною. Мій дідусь теж брав участь у Великій Вітчизняній війні. Його розповіді про воєнні роки ми слухали на одному подиху. Деякі розповіді викликали безмежний страх, а інші - невимовну гордість за наших солдатів. Чуючи розповіді, я уявляла мого дідуся молодим юнаком, що змушений захищати свою рідну землю. Мені прикро, що більше я не зможу почути його розповідей, побачити на його обличчі зморшок від життєвих випробувань, побачити сльози радості у День Перемоги. Час віддаляє нас від тих тяжких років Великої Вітчизняної війни. Але пам'ять про тих, хто віддав своє життя в боротьбі з фашизмом, не тільки не згасає в наших серцях, а нагадує нам про обов'язок берегти мир. Все менше стає невідомих героїв. І це, звичайно, дуже прикро.

Я хочу низько вклонитися Вам за ваші подвиги. Ризикуючи своїм здоров'ям і життям, Ви зберегли мир у світі, захистили наше майбутнє. За це Вам низький уклін і невимовна вдячність. Ми обіцяємо пам'ятати про Ваші подвиги.

Я щиро бажаю Вам здоров'я, щастя, чистого безхмарного неба, пошани від оточуючих, турботи та любові близьких. Я невимовно вдячна Вам за Ваші подвиги перед Батьківщиною.

ДРУГ ПІЗНАЄТЬСЯ В БІДІ

Друг пізнається в біді - поширене твердження, яке часто доводиться чути від людей різного віку. Не можу не погодитись, доля правди у ньому є. В момент, коли доводиться робити вибір між власним щастям та щастям ближнього, сутність особистості розкривається у всій своїй повноті. Але як переконатись, що у важкий час твій друг, перш за все, подумає про твоє благополуччя, а потім вже про себе? Не втрапляти ж навмисне для цього в халепу!

Мало є таких людей, які заради тебе підуть на все, забувши про свої проблеми. А говорити, що друг повинен віддати свою останню сорочку, останній кусок хліба, вже не кажучи про життя - не зовсім правильно. Та й чи справедливо, в принципі, вимагати таких жертв від людей? Це - питання моралі. Чи можна повністю покладатись на свого друга, безумовно довіряти йому? Як довіритись людині у сучасних умовах життя, у цинічному світі, де панує обман і егоїзм, де кожен сам по собі, і перш за все, дбає про власний добробут? Чи можливо знайти справжнього друга у теперішньому суспільстві? В суспільстві, яке існує за правилами аж ніяк не пов'язаними з моральністю і чесністю, переважна більшість людей в якому забуває про вічні цінності та ідеали.

Чистота душі та щирість почуттів - ті якості, які в урбанізованому світі зустрічаються дедалі рідше, натомість егоїзм, жага до самовдоволення та збагачення повністю контролює особистість, а бажання досягнути статусу в суспільстві бере гору над правдою, честю та гідністю. Часто сучасна людина забуває про нематеріальний духовний аспект у стосунках з оточуючими. Заради грошей, слави, посади і т.п. вона готова переступити через рідних і друзів, їх любов та повагу.

Досягнувши певних вершин чи успішно реалізувавшись в житті, особа забуває про людей, які були з нею до цього й супроводжували через увесь нелегкий шлях, спершу використовують їх, а потім нехтує їхніми почуттями. Часто дружба перетворюється у засіб полегшення власних життєвих проблем і вирішення їх силами

інших. Тут відстоюються лише персональні інтереси. Так, дружба передбачає допомогу ближньому, але, зауважую, обопільну! Водночас вона виключає поняття корисливості і вигоди у відносинах між людьми. Як бути впевненим у тому, що не будеш використаним? Просто безумовно довіряти? Так, мабуть, іншого виходу немає. Потрібно лише вірити, потрібно дати людині шанс, а інакше як тоді знати, чи можлива дружба між вами. Несправедливо вимагати від людини взаємності на твою повагу до неї, допомогу, підтримку чи не так? Та хіба тоді ви зможете назвати один одного справжніми друзями? Дружба - це ж не кохання, яке може бути одностороннім. Як на мене вона повинна бути взаємною. Тоді люди зможуть вважатись друзями. А можливо, варто відповідати в даному випадку лише за себе (не він - мій друг, а я - друг для цієї людини). А називаючи людину другом ти завчасно підписуєшся у його порядності. Вірний друг готовий разом із тобою плакати і сміятись, тужити і радіти, здобувати і втрачати, він пробає все і все розуміє, здатен підтримати й допомогти, він завжди залишається поряд, навіть тоді, коли не розділяє твоїх поглядів. Це - та людина, яка здатна не лише похвалити і підтримати тебе, коли ти правий, а й вказати на твої помилки. Не варто на це ображатись, це потрібно цінувати, адже кому як не друзям допомагати нам у самовдосконаленні. "Справжній друг з тобою, коли ти не правий. Коли ти правий, всякий буде з тобою" (Марк Твен).

Справжня дружба об'єднує якраз тих людей, які здатні побачити і оцінити недоліки один одного. Вона надає можливість їх позбутись. Друг завжди готовий дати пораду, коли це потрібно. Якщо у Вас є людина, яку Ви із впевненістю можете вважати найкращим другом, бережіть, цінуйте її. В сучасному суспільстві це - велика рідкість. Та ще з більшим трепетом і відповідальністю відносьтесь до того, що і вас хтось називає другом. Кожен вбачає в понятті дружба щось своє. Я знаю, що для мене мій друг - моя підтримка та опора, мій ангел-охоронець, моя правда і мій світ.

Король Л.М., майстер в/н

Свято професійної майстерності

У травні 2011 року у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі пройшла декада з професії "Оператор комп'ютерного набору". Два тижні учні груп змагалися за звання кращих із професії у різноманітних конкурсах та вікторинах, серед яких вікторина "Що? Де? Коли?", бесіда-диспут "Як я себе бачу майбутнім професіоналом?", конкурс електронних газет, кросвордів, презентацій.

Конкурсний рух, атмосфера змагання у будь-якій галузі відкриває прекрасну можливість визнання унікальності творчої особистості, майстерності та професіоналізму учасників. Конкурси необхідні для самоствердження, вдосконалення, визнання фахового рівня і напрямів професійного зростання.

Конкурси фахової майстерності - один із засобів визначення рівня кваліфікаційних знань, практичних умінь і навичок учнів, здобутих за період навчання.

12 травня 2011 року на базі Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища проходив II етап конкурсу фахової майстерності серед учнів груп, які здобули або здобувають професію "Оператор

На фото з ліва на право: Чумак Світлана, Довгань Владислав, Шатц Ольга, Судак Тарас, Волошина Вікторія

комп'ютерного набору" II категорії.

В змаганні брали участь 20 учнів, які стали переможцями в I етапі конкурсу фахової майстерності в своїх групах.

Програма конкурсу передбачала виконання теоретичного завдання, виконання практичного завдання по обробці даних на ПЕОМ.

Зміст завдань, які були розроблені фахівцями, членами творчої групи і затверджені оргкомітетом, відповідав вимогам навчальних програм та робіт з професії "Оператор комп'ютерного набору".

Завдання були складними. Вони вимагали не тільки знань та умінь із професії, але і логічного мислення. Та всі учасники гідно представили рівень своїх знань. Усі завдання були розподілені на 2 тури: теоретичний та практичний.

Теоретичне завдання виконувалось на комп'ютері за допомогою програми Mytest в обсязі 70 питань тестового характеру, одночасно всіма учасниками конкурсу.

Час виконання тесту - 35 хвилин. Максимальна кількість балів, яку можна було отримати за виконання даного виду роботи - 70 балів. Правильна відповідь на питання тестового характеру оцінювалась в 1 бал.

Час виконання практичного завдання - 3 години. Робота по виконанню практичного завдання проводилась в комп'ютерних лабораторіях (217, 218). Максимальна кількість балів за виконання практичного завдання - 165.

Таким чином, макси-

мальна кількість балів, яку міг отримати учасник конкурсу - 235.

Найкращими професіоналами були визнані такі учні:

перше місце: Шатц Ольга - учениця групи № 12,

друге місце: Волошина Вікторія - учениця групи № 29,

третє місце: Судак Тарас - учень групи №28,

четверте місце: Чумак Світлана - учениця групи №34,

п'яте місце: Городянський Ян - учень групи №44,

шосте місце: Довгань Владислав - учень

групи №35.

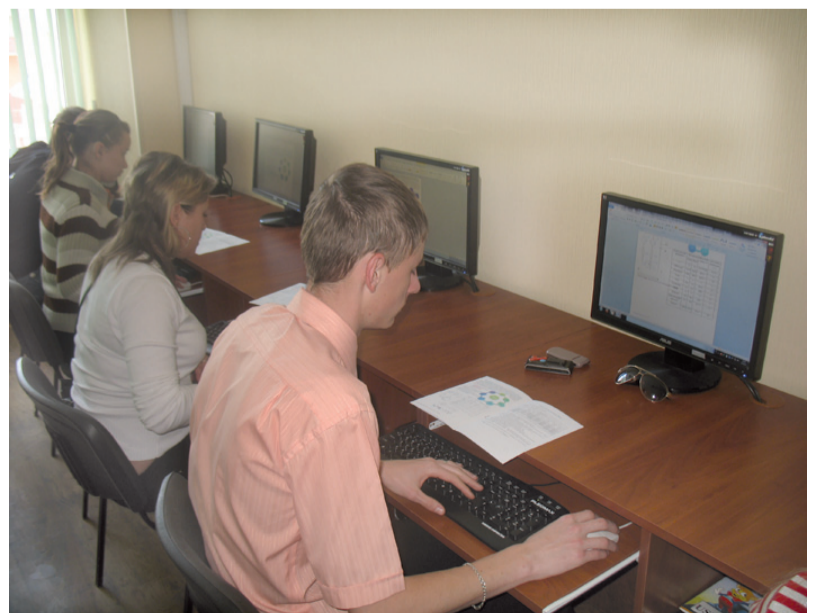
Завершальним етапом декади з професії "Оператор комп'ютерного набору" стало підведення підсумків вищезазначених заходів та проведення урочистого свята, де увазі глядачів були представлені: художні номери, майстер-класи, презентації професії.

Переможці були нагороджені грамотами та цінними подарунками.

Найголовніше у професійному зростанні - це професіоналізм. До цього повинен прагнути кожен. Головна мета проведеного конкурсу - стати стимулом професійного росту не лише учасників, а й кожного учня навчального закладу. Такі заходи стають джерелом натхнення, дають змогу розкрити прихований потенціал.

Усім учасникам бажаємо натхнення і професійного росту. Не варто зупинятись на досягнутому. Прагніть висот, і вони обов'язково будуть вами підкорені!

Сивак О.І., Коваль І.А., голови м/к

учнівський проєкт 2011

Що може бути краще для становлення особистості, ніж відчуття успіху й особистої значущості у процесі своєї праці? Проектні технології, до впровадження яких так активно закликають сучасних учителів, спрямовані на стимулювання інтересу учнів до нових знань, на їх розвиток через вирішення проблем і використання цих знань у конкретній практичній діяльності. Особливо актуальним є застосування методу проєктів сьогодні у професійно-технічній освіті.

Проектна технологія передбачає наявність проблеми, що вимагає інтегрованих знань і дослідницького пошуку її вирішення. Результати запланованої діяльності повинні мати практичну, теоретичну й пізнавальну значимість. Головною складовою методу є самостійність учня. Дуже важливою також є структуризація змістовної частини із зазначенням поетапних результатів. Використання дослідницьких підходів у проєкті є свого роду наріжним каменем технології.

На уроках інформатики я активно впроваджую зазначені педагогічні технології. Як підсумок роботи учнів 28 квітня 2011 р. був проведений конкурс "Кращий проєкт" з метою виявлення та підтримки обдарованої молоді, сприяння розвитку творчої активності.

У конкурсі взяли участь наступні творчі групи учнів:

Група №29 "Кохання". Творча група: Волошина Ю.- лідер, Гладка К., Дубчак Л., Мазурук В., Волошина В.

Група №34 "Українські народні традиції". Творча група: Нідзельська Ж.- лідер, Бацалай А., Галай О.

Група №4 "Олімпійські ігри". Творча група: Кобиця М.- лідер, Откаленко Ю., Мельник С.

Група №30 "Counter-strike - спорт чи гра?". Творча група: Горбатюк Д.- лідер, Баталов Г., Баглай Р., Гайдаєнко О.

Група №27 "День космонавтики". Творча група: Асеева Н.- лідер, Мельничук В., Найчук Л.

Група №41 "Таємниці космосу". Творча група: Заболотна Н.- лідер, Бунчак М., Бунчак Н.

Група №40 "Правда про ВКонтакте". Творча група: Коваль О.- лідер, Мельник Ю., Єрмакова Є.

Група №42 "Молодь XXI століття". Творча група: Степанова В.- лідер, Уніжаєва Л., Мигулько С.

Учнями була обрана власна тематика проєкту. Вони презентували власноруч створений web-сайт, презентацію та буклет.

Оцінювання проводилося двома складами журі: викладацьким та учнівським.

До викладацького журі входили: заступник директора з НР Корженко С.Г., Жиліна Л.В., Гавриш Н. Л., також в оцінюванні брали участь кращі учні нашого училища: Стежар В. - випускник ДПТНЗ "ВМВПУ", Снідевич А. (група №6), Рогозіна Л. (група №16), Мельничук І. (група №40).

За результатами конкурсу місця розподілилися наступним чином:

I місце - група №4, проєкт "Олімпійські ігри". Творча група: Кобиця К., Откаленко Ю., Мельник С.

II місце - група №30, проєкт "Counter-strike - спорт чи гра?". Творча група: Горбатюк Д., Баталов Г., Баглай Р., Гайдаєнко О.

III місце - група №29, проєкт "Кохання". Творча група: Волошина Ю., Гладка К., Дубчак Л., Мазурук В., Волошина В.

Чи можна поставити під сумнів користь проєктної технології, якщо в ході її застосування учень вчиться самостійно здобувати знання і використовувати їх для вирішення нових пізнавальних і практичних завдань? Діти здобувають комунікативні навички та вміння, працюючи у різноматних групах та виконуючи різні соціальні ролі (лідер, виконавець, посередник і т. п.), знайомляться з різними думками щодо однієї проблеми. Особливо цінним активізуючим стимулом діяльності є те, що проєктне навчання не порушує принципу невимушеності, у міру виконання роботи зростає ступінь захопленості нею. Діти вчать на власному досвіді і досвіді своїх товаришів, бачать результат своєї власної праці.

Який би різновид проєктної технології не застосовував учитель - чи то груповий, чи то парний, чи то індивідуальний, він обов'язково переконується в її спроможності одержати успішний педагогічний результат. Я активно голосую за метод проєктів у професійно-технічній освіті. Даний захід приніс задоволення учасникам і надав насагу для подальших звершень.

Чорба Т.О., викладач інформатики

I МІСЦЕ ГРУПА №4 ПРОЕКТ "ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ"

II МІСЦЕ ГРУПА №30 ПРОЕКТ "COUNTR-STRIKE - СПОРТ ЧИ ГРА?"

III МІСЦЕ ГРУПА №29 ПРОЕКТ "КОХАННЯ"

А МУЗИКА БУВАЄ ШКІДЛИВОЮ?

Проходячи повз зграйки підлітків або студентів, що голосно і збуджено спілкуються один з одним, часто заздриш їх безтурботності і можливості не приховувати свої відчуття, а, навпаки, привселюдно оповіщати про них світ. Але

відчуття заздрості швидко пропадає, обмінявшись співчуттям, тому що мені-то чудово відомо, що кричать вони зовсім не від надміру почуттів, а просто тому, що погано чують.

Постійне прослуховування гучної музики через навушники на вулиці, в спортзалі, в транспорті і скрізь, де тільки можна, неминуче веде до зниження слуху. На жаль, на плеєрах немає грізних написів, що їх використання наносить непоправну шкоду здоров'ю, в кращому разі згадки про це містяться в інструкціях.

Голосніше за всіх забили на сполох американські вчені, і це не випадково: всім, хоч би по кінофільмах, знайомий образ "типового американського підлітка", який не розлучається з навушниками ні на вулиці, ні в спортзалі, ні в бібліотеці. Науковий співробітник університету Пердью Роберт Новак заявляє, що американські лікарі почали діагностувати у молодих людей стрімке зниження слуху зі швидкістю, зазвичай, властивою лише немолодим пацієнтам. У ряді випадків це зниження слуху виявляється необоротним і призводить до повної глухоти. Новак безпосередньо пов'язує цю тенденцію з постійним використанням навушників, відтворюючих музику з небезпечною для здоров'я гучністю.

Втрата слуху настане не відразу. Це може відбуватися протягом десяти років, хоча, можливо, не буде помітною спочатку.

Велику шкоду приносять слуху надмірно сильні звуки і тривалий шум, особливо шкідливо діє останній, що призводить до глухуватості та навіть до глухоти. Максимальний рівень гучності звуку, що вже викликає болючі відчуття, складає в середньому 135 дБ. (децибел). Максимальна гучність стандартних навушників 120 децибел, а це за інтенсивністю аналогічно звуку реактивного двигуна літака. Особливо, якщо використовуються навушники, які вставляються безпосередньо у вушний канал.

Медики вважають, що найтихішими звуками, які здатне уловити здорове вухо, це 10-15 дБ. Шепіт оцінюється вже в 20 дБ, звичайна розмова - в 30-35 дБ. Крик з рівнем звукового тиску в 60 дБ вже призводить до дискомфорту, а по-справжньому небезпечні для слуху звуки силою від 90 дБ. Іншими словами, будь-який поп чи рок-концерт з рівнем 100-120 дБ - це серйозне випробування для вух. Такого ж звукового тиску з легкістю можна досягти в будь-яких сучасних навушниках.

А взагалі варто задуматись над такими аспектами:

Перший - етичний. Людина, що їде в метро або автобусі і слухає плеєр, що кричить, - це не просто людина, що твердо вирішила позбутися слуху. Вона ще і не поважає тих, хто її оточує, вимушених вислуховувати дратівливе шипіння і цинькання з її навушників. Простіше кажучи, це звичайний хам, хоча, можливо, навіть і не розуміє цього через вади у вихованні.

Другий - це питання виживання людини в навушниках на вулицях великого міста. Така людина існує одночасно в двох вимірах: тіло її знаходиться у реальному світі, а один з найважливіших органів чуття, слух, - у віртуальному залі, створеному зусиллями звукорежисерів. Зрозуміло, ці світи ніяк не перетинаються, тому її мозок нездібний адекватно оцінити навколишнє оточення. На неї мчить трамвай, а в навушниках чути, що вона стоїть на сцені поряд з гітаристом. Більш того, в результаті такого розділення можна просто впасти на рівному місці. Проблема з орієнтацією в просторі зовсім не придумування шкідливого автора - ненависника плеєрів. Погляньте ще раз на картинку з будовою вуха: вестибулярний апарат людини розташований саме у внутрішньому вусі.

Третій - питання пошани до музики. Звичка до постійного прослуховування музики рано чи пізно приводить до переконання в тому, що музика всього лише ненав'язливий фон, а це прямий шлях до приниження її ролі в житті людини. Такі "меломани" перестають бачити в музиці не просто набір звуків і ритмів, але ідею, картину, образ, заклик. Невипадково з переважної більшості навушників на вулиці доноситься примітивне "бумц-бумц" - банальний ритм, якому легко піддаєшся, а слухати складний симфонічний твір або класичний хор на ходу просто фізично неможливо.

МК "Секретарська справа"

ДИТИНА І КОМП'ЮТЕР

У зв'язку з постійним розвитком інформаційних технологій, наші діти і комп'ютер в сучасному суспільстві "зустрічаються" вже у ранньому віці.

Це не може не хвилювати. Замінюючи реальний світ віртуальним, дитина росте замкнутою, скутою, а то й навіть, байдужою особистістю. Доведено також негативний вплив на здоров'я дитини, причому не стільки на фізичний, як на психологічний бік. 11-річний хлопчик помер від серцевого нападу прямо над клавіатурою. Пізніше виявилось, що він просидів у мережі майже 30 годин. 13-річний підліток пограбував рідну бабусю з дідусем, щоб розважитися в інтернет-кафе. Старшокласник, награвшись в одну з комп'ютерних ігор, жорстоко побив молодших сусідів, які попалися на його шляху.

Прогулянка з друзями, похід в бібліотеку, гра у футбол, заняття в секціях та гуртках легко замінюється на час проведений за ПК. Успіхи робототехніки і вражають, і лякають одночасно: призначені на допомогу людині в той самий час роботи роблять її пасивним спостерігачем процесів життя.

Дуже багато часу дитина проводить за комп'ютером, граючи в ту чи іншу гру. В цей самий час доходи виробників віртуальних ігор зростають із кожним роком. Політики б'ють на сполох і вводять закони, що обмежують виробництво ігор, продаж і комерційне використання їх в салонах та інтернет-кафе і навіть забороняють користувачеві проводити за грою більше дозволеного часу.

Цікавими є результати дослідження асоціації виробників розважального ПЗ. Згідно із висновками досліджень, комп'ютерні ігри не тільки анітрохи не шкідливі для дітей, але й навіть корисні. Вони розвивають дитячу логіку та мислення.

Що ж справді є небезпечним в комп'ютерних іграх?

Вчені з Гарварду встановили, що популярні відеоігри, які рекомендовані для дітей старше 6 років, виховують схильність до насильства та жорстокості. Там потрібно бити, стріляти і вбивати, і за це ще й призначається винагорода.

Але паралельно з щепленням жорстокості у комп'ютерного покоління відбувається падіння розумових здібностей. Вчені університету з Японії встановили, що комп'ютерні ігри стимулюють лише ті ділянки головного мозку, які відповідають за зір і рух, але не сприяють розвитку інших важливих його ділянок. Ігри зупиняють розвиток лобових часток мозку, які відповідають за поведінку людини, тренування пам'яті, емоції та навчання.

Найбільша в світі асоціація психологів - американська APA - дійшла до остаточного висновку, що відеоігри з елементами насильства чинять негативний вплив на дітей і молодь.

Попри всі наведені факти, стовідсотково сказати, що комп'ютер є хорошим чи поганим не можна. Він є лише інструментом, причому часом дуже корисним. І яке місце комп'ютер посяде в нашому житті залежить саме від нас. Дозволяйте своїм дітям проводити за комп'ютером лише чітко встановлений час, пропонуйте їм більш цікавіші та яскравіші способи відпочинку, спонукайте їх до фізичної культури та спорту, пояснюйте їм духовну цінність книг. А найголовніше, говоріть зі своїми дітьми, не залишайте їх наодинці з проблемою, давайте їм поради, самі радьтеся у них. Наповнимо життя дитини подіями, які не замінить віртуальна реальність. І тоді будь-який комп'ютерний прогрес нас не злякає!

Викладач Коношевич Т.І

МАМА ПЕРЕДАЄ ОСТАННІ ГРОШІ, АБИ ДОНЯ З ГОЛОДУ НЕ ВМЕРЛА, А "БІДОЛАШНА" ВІКА ВЖЕ НЕ ЗНАЄ, НА ЯКИЙ КЛУБ ЇХ ТРИНЬКАТИ...

19-річна студентка Віка вважає себе "городською", хоча у місті без року тиждень. Нині другокурсниця педуніверситету, куди вступила, як і сотні інших випускниць, з маленького "забитого" села під Бершаддю.

Вдома лишилась мама, у якої в 42 руки скручені поліартритом, і двоє менших сестричок. Тато-алкоголік сконав від оковитої. Вчителювати у майбутньому дівчина не хоче і каже, що їй було наплювати, куди подавати документи, аби тільки не повертатись у "глухомань", де ні газу, ні асфальту, ще й городу гектар і повний хлів свиней та "живності", за рахунок чого родина не лише виживає, а й оплачує їй навчання не в одну тисячу. Ще й квартиру наймають, бо "панночка" не може зосередитись над конспектами у гуртожитку, де надто гамірно. Приплюсуйте до всього оплату за проїзд винятково у маршрутках, бо вічно не встигає, хоч житло буквально за дві зупинки від вузу - 15 хвилин пішки. Кругленька сума. Нічого, мама золоті коронки з рота вицяла і продала, але створила належні умови Вікусі.

Щоправда, доня телефонує неньці майже щодня. Ні, не запитує, як здоров'я або які новими у селі, а одразу починає "канючити" гроші.

- Прикинь, знов змушують купувати книгу якогось професора, а як ні, то заліку не бачити, - скаржиться "бідолашна". - Реферати треба робити, а в мене ж компа нема (отут прямо вчуваються "ядучі" образливі нотки). В театр ведуть. Так що...

Звісно, мама за милу душу старається якнайшвидше передати через водія конвертик на таке блага діло і заодно курку чи гуску трамбує у пакет. "Я невчена, все життя коровам хвосту на фермі крутила, то хай хоч дитина виб'ється у люди", - тішить себе, вкотре одягаючи дріяві, черевки, в яких підшва тримається на чесному слові. Знову махає рукою - "навіщо нові?! Все одно мене тут мало хто бачить ..."

Цікаво, а що б показала Віка мамі, якби та випадково попросила бодай одну книгу, на яку дала не одну сотню? Чи семінари зараз провадять по глянцевих журналах, яких у неї ціла купа?! Або взяла якось і приїхала б: "Заведи й мене, доню, у театр". Отож... От у нічні клуби - хоч із закритими очима, у будь-який...

На шмотки, тусню, цигарки (!), солярій (у селі дівчини, мабуть, навіть не знають, що воно таке) материнські гроші тринькаються, тільки не на навчання. За прогули вже мало не відраховували. Диплом Вікусі не потрібен, у неї зараз одна мета - знайти підходящого "припакованого" кавалера і заодно міську прописку. Назавжди.

На літні канікули не поїхала додому - практика. В одногрупників вона тривала два тижні, а в неї магичним чином розтягнулась майже до вересня. "І не хочу зайву копійку витратити на квиток", - запевняла по мобільнику рідних. Натомість совість не гризе, коли вони там на олії та макаронах перебиваються, а вона тут не гребує смакувати східними солодощами по десятці за 100 грамів чи фісташками до... пивка.

Для чого пишу? Знаю, що у Вікиному селі через хату передглючують нашу газету і хрещена-поштарка щосереді приносить черговий випуск мамі дівчини. Почитати і назад. Раніше жінка також виписувала, але тепер економить на всьому. Кожна копійка на вагу золота, адже доця "вчиться"...

Тетяна ПАВЛОВА

МАТИ - НАЙРІДНІША ЛЮДИНА ДЛЯ КОЖНОГО ІЗ НАС...

Мати - найрідніша й найважливіша людина у житті кожного з нас. Мати завжди підтримає у скрутну годину, коли на душі важко, розрадить і допоможе своїм лагідним словом. Завжди, щоб не сталося, мама хвилюється за нас, і щоб ми не зробили, для матері ми залишаємося найкращими і найріднішими. Деколи, буває, ми образимо матір злим словом, але вона все одно вибачить нас і приголубить. У дорозі нас завжди супроводжує материнська молитва, її благословення. Вона оберігає нас від злих помислів інших людей і допомагає у важкі хвилини життя. Але для того, щоб материнська молитва нас оберігала, нам необхідно пам'ятати про матір і не забувати про неї упродовж всього життя.

На мою думку, той, хто забув свою рідну матір, не має виправдання ні перед Богом, ні перед людьми. Тому завжди потрібно пам'ятати про батьків, про їхню любов, про те, що вони нас зростили і виховали. За все це потрібно їм бути вдячними та низько поклонитись.

Овчарук Юрій, група №1

Філософія зазависти

Когда говорят о депрессивной экономике, формула эта в подробностях понятна лишь профессионалам. Но личные, человеческие депрессии стали едва ли не главной приметой жизни тысяч людей, особенно больших городах.

Иногда состояние неисправимо плохого настроения распространяется на отношения с окружающими, газеты переполнены рассказами не только о хамстве чиновников и гаишников, но и о том, что во взаимных отношениях люди зачастую звереют.

Более половины из обращающихся в поликлиники жалуются на беспричинный страх, бессонницу, апатию, хроническую усталость. Это уже явление всемирное, разросшееся в нынешнюю эпоху стрессов. Недоброжелательность, угрюмое мировосприятие известны с незапамятных времен. Еще античные мудрецы искали людей, настроенных миролюбиво, и старались выделить их из толпы. У Платона описана беседа на ступенях афинской Академии, когда он спросил двух учеников мнение о прохожем.

Первый ответил, что не может сказать об этом человеке ничего хорошего, так как не знает его. А второй сказал, что не может о прохожем сказать ничего плохого, поскольку с ним не знаком. По преданию, именно из второго ученика Платон воспитал Аристотеля...

Везде существует собственная специфика. Каждый пятый американец, по статистике, испытывает внутреннее раздражение и желание поучать окружающих. У многих бывших советских людей нарастают зависть и злость как реакция на чужой успех. Это результат крепко сидящей в сознании миллионов подозрительности к чужому выпадению из толпы (по формуле Маяковского: "Кто поет не с нами тот против нас").

Во французском энциклопедическом словаре Ларус зависть определяется как "чувство грусти, раздражения, охватывающее нас против человека, обладающего чем-то таким, чего у нас нет". Завистник воспринимает чужое достижение как личную неудачу, и ему намного проще унижить другого, чем приподниматься самому. Пушкин, и не только он, рассматривал "комплекс Сальери", ну а я-то в родимом Союзе писа-

Царят на свете три особы, зовут их
Зависть, Ревность, Злоба

телей нагляделся на эпидемии зависти в гораздо более приземленных вариантах.

Социологи считают, что основное количество доносов провоцируются именно завистью. Зависть, становясь государственной или партийной политикой, может творить ужасные вещи - уже не раз я вспоминал слова великого философа Николая Бердяева, который называл коммунизм "философией зависти". Лозунг первых лет революции, повторенный затем во множестве восстаний и переворотов, "забрать и поделить" усваивается очень легко, потому что и завистник испытывает постоянное чувство обделенности чем-то важным и зачастую готов громить и грабить во имя обретения того; чем бы хотел владеть.

Пишу все это прежде всего потому, что в редакционной почте много писем, исполненных раздражения, вызванного чьим-то успехом, - по старинной формуле: "Почему он, а не я?". Есть прямые доносы, которые надо бы посылать на нам, а "куда следует", с адресами и сообщениями о подозрительном богатстве.

Американские медики считают, что у человека, постоянно злящегося и завидующего, гораздо больше шансов умереть в молодости от инфаркта или обрести опухоль, чем у человека миролюбивого; Организм - штука цельная и реагирует на озлобление по-своему. Конечно же, надо приводить государство в порядок и требовать от него сурового контроля над чужими доходами. Но надо и себя пожалеть...

Виталий КОРОТИЧ

УРОК ВИЖИВАННЯ - НЕРВОВА СИЛА ЗА ПОЛЕМ БРЕГГОМ

Нині людина в суспільстві перебуває в ситуації, яка, на жаль, не додає їй ні здоров'я, ні оптимізму. А цифри статистики лякають пересічного громадянина, як і ціни в аптеках. Зекономиш на профілактиці, то втрадиш на лікуванні - здавалося б, банальна річ. Стоячи на перехресті доріг перед вибором свого завтра (а чи не буде це вибором без вибору?), мимоволі ловиш себе на думці: як зробити своє життя цікавим, здоровим, радісним? І не завдяки, а наперекір обставинам? Давно вже популярний американець Поль Брегг вважає, що здоров'я і життєздатність людини вимірюються безпосередньо її нервовою силою, яку він називає джерелом усього життя. Це не є відкриттям для нас, ні, ми розуміємо особливості сприйняття дійсності рецепторами душі, якій буває так боляче від холодної байдужості цього світу. Нам властиво шукати захищеності (інстинкт самозбереження), розуміння серед собі подібних, які так само часто почуваються незахищеними. Адже недостатність нервової сили спричиняє ті негаразди, що, накладаючись на певні життєві обставини, накладають різні страхи, перемогти які людині стає все важче й важче.

Отже, перевіряймо себе! Якщо з'явилися байдужість до ударів долі, нерішучість, сумніви у власних здібностях, тривога і постійний страх, надобережність, коли вже не віриться в те, що кожний день може дарувати хоч маленьку радість - пора допомогти передусім собі, а потім тим, хто поруч втратив кольори життя.

Нерви! На них хто тільки не скаргиться від юних до літніх, а вони теж мають усі підстави бути невдоволеними нами. Популярне слово "нерви" за Бреггом означає нервове виснаження чи нестачу нервової сили, яка є основною силою життя, таємничою енергією, що йде від нервової системи і дає життя кожному органі. Коли ми не даємо нервам достатньої кількості їжі, кисню і сну, виморюючи його негативними емоціями і почуттями, то прямуємо до діагнозу повного нервового виснаження.

Дива не станеться, мусимо працювати над собою!

Не відкладайте виконання програми створення нервової сили, як нам радить Поль Брегг (поради подано скорочено).

Починайте сьогодні виконувати цю програму:

1. Припиніть надмірні нервові витрати. Спог-

ляданнями та ясністю розуму звільніться від тривоги, страхів, негативних емоцій, які виснажують вашу нервову енергію. Протиставте цьому вашу ясну мету і певність, що ви можете її досягти.

2. Вісім годин глибокого нічного сну.

3. Запровадьте програму харчування, яка зробить вас чистим і здоровим. Вживайте якомога більше поживної їжі та напоїв, їжте переважно фрукти та овочі.

4. Щоденно виконуйте вправи для тіла. Здійсніть прогулянки на свіжому повітрі швидкою і повільною ходою. Плавайте, танцюйте, грайте в рухливі ігри. Змушуйте всі 600 м'язів вашого тіла працювати.

5. Дихайте глибоко. Скеруйте життєво необхідний кисень у нижню частину легенів. Кисень - найбільший нервовий стимулятор. За допомогою глибокого дихання ви очистите кров від отруйного вуглекислого газу і наповните кожну клітину тіла киснем.

6. Щоденні водні процедури у теплій і холодній воді. Сонячні ванни.

7. Тримайте свої емоції під контролем. Не напружуйте ваших нервів, хоч це й нелегко.

8. Розслабляйте ваші нерви. Природний ритм життя - то напруження, а тоді розслаблення, як серцебиття. Після напруженої дії ви мусите автоматично розслабитися.

9. Насолоджуйтеся життям. Не забувайте про це. Співайте і танцюйте, свистіть і наспівуйте про себе. Тримайтеся якнайдалі від тих, хто сіє смуток і чвари.

"Ми - це мозок і тіло. Але ми мусимо знати слабину нашого тіла, бо вони часто впливають на наш душевний стан, як і фізичні хвороби.

Я дуже вірю у споглядання, але без паралельної програми фізичної культури воно нічого не варте. Я вірю, що блаженство свідомості настає, коли ми працюємо фізично, духовно і розумово.

Щоб жити в цьому божевільному світі, ви повинні мати повний контроль над собою. З міцним розумом у міцному тілі ви можете зробити все. Якщо будете керуватися цією програмою створення потужної нервової сили, ви ніколи не втратите рівноваги. Ви зможете розкошувати найвищим станом людини на землі - блаженством духу - миром розуму, миром у тілі, щастям, безжурністю, радістю життя", - сказав Поль Брегг, і його слова з минулого тисячоліття не перестали бути актуальними і сьогодні.

О.Петренко

методист курсів цивільної оборони

ЛІКАР - НАЙКРАЩА ПРОФЕСІЯ У СВІТІ

Вибір професії - важливий крок у житті людини. Дуже важливо саме обрати ту професію, що відповідає нашим нахилам і здібностям. Є у світі дві професії, без яких людству, мабуть, не обійтися: це вчитель і лікар. Вони потрібні завжди і скрізь, за будь-яких обставин: чи то війна, чи мирне, спокійне життя народу. Здоров'я - найцінніший скарб людини, а лікар - професія, що допомагає зберегти цей скарб. Прекрасна благородна мета - лікувати, рятувати людей. Лікар - це одна з найдавніших і найбільш шанованих спеціальностей. Вже не одне тисячоліття ця професія приносить повагу і визнання, людям, які знають таємниці лікування, знають, як позбавити від недуги. З глибокої давнини шанували тих, хто знімає біль і знає засоби лікування хвороби, їх цінували на вагу золота...

У мене безмежну повагу і величезну гордість викликають лікарі, чий імена вписані золотими буквами в медичну науку і практику. З неменшою повагою я ставлюсь до лікарів, які виконували і виконують свій обов'язок в умовах підвищеної небезпеки: в епіцентрах епідемій і радіації, на полях боїв і у військово-польових лазаретах, в операційних і в реанімації. У всіх

випадках перед лікарем стоїть воістину героїчне завдання: рятувати людські життя. І часто вирішувати це завдання доводиться, ризикуючи власним життям.

Але особливе ставлення у мене до дитячих лікарів. Рятувати життя дитині, повертати її до нормального здорового життя - що може бути важливіше і шляхетніше за це? Коли я бачу в житті або по телевізору хворих дітей, сумних, малорухливих, мені здається, що в їх очах застигло питання "За що?" - серце просто розривається від болю. Але ж педіатри бачать це щодня і щодня повинні боротися з дитячими недугами. Оперують дитячі серця, пересаджують дітям здорові нирки замість хворих... І беруть на себе колосальну відповідальність не тільки перед хворою дитиною, але і перед її чорними від горя батьками. Яку для цього потрібно мати мужність!

Професія лікаря - це подвиг, причому подвиг буденний. І тим, хто вирішив стати лікарем, потрібно серйозно подумати: чи готові вони нести відповідальність за життя людей. Адже професії можна навчитися, а почуття відповідальності треба прищеплювати з дитинства і виховувати в собі постійно.

Зайки Сергія, група №25

ДЕНЬ ФІЗКУЛЬТУРНИКА

Кожен рік, у другу суботу вересня в нашій країні відзначається День фізичної культури і спорту. Про це говориться в Наказі Президента України від 29 червня 1994 року № 340/94. Це свято всіх, хто любить спорт - незалежно від віку та професії. Значення фізичної культури та спорту в житті суспільства переоцінити неможливо. Спорт загартовує та удосконалює не тільки тіло, виховує мужність, впевненість в досягненні цілей. День фізкультурника був встановлений на основі наказів Верховної ради СРСР від першого жовтня 1980 рік, "Про святкові і пам'ятні дні", в редакції Наказ Верховної ради від 1 листопада 1988 року "Про внесення змін в законодавстві СРСР про святкові і пам'ятні дні". Історія цього свята сягає своїм корінням довоєнних часів, коли 16 червня 1939 року Рада Народних Комісарів СРСР прийняла постанову про затвердження всесоюзного дня фізкультурника. Перший день фізкультурника пройшов 18 липня 1939 року. Це свято набуло широкого розповсюдження в перші десятиліття Радянської влади, коли комуністичні пропагандисти вели лозунг: "В здоровому тілі - здоровий дух". Спортсмени стали найвидатнішими людьми в країні.

Ще в давні часи грецькі скульптори ставили на перше місце фізичну красу. І це не випадково: красива душа не може і не повинна існувати в нерозвиненому тілі. Фізична краса - це здоровий спосіб життя, який означає здоров'я душі.

Європейські види спорту, такі як футбол і боротьба почали поширюватися в Україні з кінця XIX ст. Всій Європі було відоме ім'я українського борця греко-римського стилю Івана Піддубного. Багато перемог вибороли українські спортсмени, виступаючи в різних видах спорту в складах збірних команд СРСР. Легендами українського спорту є стрибун Сергій Бубка 35 світових рекордів, футболісти Олег Блохін і Ігор Беланов, відмічені "золотим мячом" як найкращі футболісти Європи.

Визнана в світі і українська школа художньої гімнастики. Зірками цього виду спорту в свій час були Ірина Дерюгіна і Лариса Латиніна, яка виборола 18 олімпійських медалей. 9 золотих, 5 срібних і 4 бронзові - це найбільше досягнення в історії олімпіад. Всього українські спортсмени вибороли більше чотирьохсот олімпійських медалей. Сьогодні в нас на спортивному небосхилі України сяють нові зірки. Боксерів Володимира та Віталія Кличків, пловчиху Яну Кличкову, гімнастку Анну Безсонову, легкоатлетку Жанну Пінтусевич, тенісиста Андрія Медведєва, футболіста Андрія Шевченка і багато інших знають далеко за межами країни.

В 2011 році День фізичної культури і спорту в Україні відзначається 10 вересня.

Викладачі фізичної культури училища організували ряд заходів, які були приурочені вищезазначеній події проведенням змагань із різних видів спорту. Відбулися змагання з футболу між збірними командами юнаків 1-го курсу та збірною командою училища. Впевнену перемогу, з рахунком 4:0 отримала команда збірної училища. Розпочато змагання в особисто командній першості училища з настільного тенісу. Відбувся відкритий урок на олімпійську тематику. Напередодні свята проведено засідання фізкультурно-спортивного активу училища. На засіданні були підведені підсумки роботи, виступів збірних команд на змаганнях, відзначено дипломами та грошовими преміями спортсменів, які в минулому навчальному році посіли перше місце з футболу (дівчата), 3 місце з футболу (хлопці) та перше місце в традиційній легкоатлетичній естафеті, присвяченій Дню Перемоги. Всього відзначено 33 учні.

Розпочали роботу спортивні секції. До занять в секції запрошуються всі бажаючі учні училища, які мають на це дозвіл лікаря.

Харченко Ю.О.

ОСОБЛИВОЮ БУТИ ЛЕГКО!

Розкажи

КОЛОНКА ТАЛАНТІВ

Як

Кожна дівчина мріє про унікальні речі, прикраси, які має лише вона одна і які роблять її загадковою. Але сьогодні знайти щось незвичне і таке, чого більше ні в кого немає майже неможливо або ж потрібно викласти дуже кругленьку суму. Дуже багатьом такий варіант не підходить. І постає питання, а чи можливо зробити щось незвичне і недороге своїми руками? Або ж знайти друзів, які володіють талантом створення чогось незвичного.

Я гадаю, що ви навіть і не підозрювали, що звичайна учениця третього курсу перетворює, з першого погляду не примітні шматки глини, на вишукані сережки, цікаві кулони та намисто. І точно не знали, що все це може повторити кожен із нас - необхідно лише бажання, трошки терпіння та натхнення на роботу. Отож, знайомтесь - Олійниченко Руслана, учениця третього курсу групи №19, майстриня, яка зацікавила мене і не залишить нікого байдужим, розповівши про своє захоплення.

Смішні персонажі улюблених із дитинства мультфільмів, сімкартки, ведмедики Тедді, соковиті фрукти та солодощі, дорожні знаки, прапори найрізноманітніших країн світу та просто абстрактні малюки - все це ще не повний перелік виробів, які ви можете отримати із полімерної глини. Вперше вона з'явилася в Європі близько 25-ти років назад і використовувалась художниками в якості декору або об'ємного елемента картини. Але дуже скоро на глину звернули увагу майстрині, що займалися виготовленням Hand-made прикрас, адже вона була легкою у використанні та дуже пластичною. До нас мистецтво роботи з глиною прийшло завдяки всесвітній мережі Інтернет, онлайн-уроки зацікавили багатьох і швидко поширились серед людей. Спочатку матеріали можливо було замовити лише через Інтернет, але дуже скоро почали випускати і вітчизняну полімерну глину, що дало можливість більшій кількості людей познайомитись і

спробувати себе у мистецтві ліпки глиною.

Саме завдяки Інтернету, на одному із тематичних сайтів, Руслана дізналася про глину, їй дуже сподобались сережки, зроблені власноруч, і вона вирішила спробувати і свої сили у створенні глиняних прикрас. Переглянувши детальний майстер-клас, вона замовила матеріали через мережу (зараз глину можливо придбати у магазинах для художників і майстринь). Перша спроба, зізналась Руслана, була не зовсім вдаюю, але робити прикраси було просто і вже дуже скоро вона опанувала ліпку глиною. Одягнувши вперше зроблені власноруч сережки, Руслана зацікавила усіх: і дорослих і однолітків, усі питали, де вона їх придбала, а почувши у відповідь, що вона зробила їх сама, не вірили, що таку красу можливо зробити власноруч, не прикладаючи дуже багато зусиль. Як сказала сама Руслана: "Я люблю моду і мені подобається те, що кожен може зробити щось незвичне, адже кожна дівчина прагне мати щось унікальне у своєму гардеробі, щоб виділитися із натовпу, так Руслана почала дарувати прикраси і своїм друзям.

для під

свій одяг або настрій я зробила різноманітні прикраси і виглядаю особливо, що б я не одягла." Руслана захоплюється танцями і має родзинку серед інших дівчат про-

сто необхідно. Тим паче ліпка допомагає їй відпочити як морально, так і фізично, висловити свої настрої та реалізувати мистецький потяг. Вже дуже скоро подружки почали просити зробити їм щось незвичне,

адже кожна дівчина прагне мати щось унікальне у своєму гардеробі, щоб виділитися із натовпу, так Руслана почала дарувати прикраси і своїм друзям.

Для нас Руслана підготувала невеличкий майстер-клас, щоб кожен міг спробувати зліпити щось своїми руками...

Для того, щоб зробити намистини своїми руками, вам знадобиться тільки брикет глини потрібного кольору, лист вошеного паперу, щоб вистелити ним робочу поверхню, невелика качалка (можна використовувати тонку вузьку пляшку), щоб розгортати і розминати глину, робочий ніжик (не використовуйте його тільки потім для приготування їжі), підійде і простий канцелярський, і духовка, здатна підтримувати температуру 110⁰-130⁰ С.. Стануть у нагоді і шматок фольги, і зубочистки для зручного запікання намистин. Бажано придбати окремий спеціальний термометр для духовки, щоб бути точно впевненим в температурі, до якої глина дуже чутлива. Не можна допускати перегріву - нетоксична сама по собі полімерна глина при температурі вище 130⁰С. починає горіти і виділяти токсичні гази. Якщо немає духовки, всі види глини, крім "Квіточки" можна варити в окропі. Тільки відзначте два моменти - вироби будуть виходити трохи менш міцними, ніж в духовці, і ємність, в якій варилася глина, не рекомендується використовувати потім для приготування їжі.

Отже, припустимо, вам для вашого виробу не вистачає червоних намистин. Замість того, щоб їхати

по магазинчиках, виглядаючи намистини потрібного розміру, можна просто взяти упаковку полімерної глини, відрізати невеликий шматочок, гарненько його розім'яти і скачати намистини необхідного розміру, форми і кольору, як зі звичайного пластиліну. Потім охайно проколоти в бусинах дірочки голкою або зубочисткою, і на цих же зубочистках, увіткених в грудку фольги або картонну коробку (з-під чаю, наприклад), відправити в духовку на 20-30 хвилин при температурі 110⁰-130⁰С. (суворо слідуйте інструкції на упаковці вашої глини).

Готові намистини вийміть з духовки, акуратно зніміть із зубочисток ще теплі намистини і дайте їм охолонути до кінця. Після охолодження глина стане твердою і міцною, і намистини можна використовувати в будь-якому вашому виробі. Це найпростіший приклад застосування полімерної глини. Тонкощі роботи з цим дивовижним матеріалом багато. Освоївши їх, можна творити речі дивовижної складності і краси.

Мельничук Ірина, група №40

Жінка

До Бога прийшов чоловік і заявив про свою нудьгу. Бог задумався: "З чого зробити жінку, якщо весь матеріал пішов на чоловіка?"

Але, не бажаючи відмовляти чоловікові, після довгих роздумів Бог створив жінку, використавши кілька яскравих променів сонця, усі чарівні фарби зорі, замислений смуток місяця, красу лебедя, грайливість кішечки, граціозність метелика, ласкаве тепло хутра, притягальну силу магніту і все це зліпив разом. Аби зменшити надмірну солодкуватість, додав холодне мерехтіння зірок, мінливість вітру, сльозоточивість хмар, хитрість лисиці, настирливість мухи, жадібність акули, ревності тигриці, мстивість осі, кровожерливість п'явки, дурман опіуму і вдихнув у все це життя. У результаті з'явилася справжня жінка.

Бог подарував цю жінку чоловікові, сказавши при цьому:

- Бери її такою, яка вона є, і не намагайся переробити, тому що з цього нічого не вийде. Блаженствуй із нею все життя і мучся до самої смерті!

народним прогностиком, коли на Єфросинії не холодно - на теплу осінь, а навпаки - то "Михайло прийде на білому коні" і буде рання зима.

9.10. Святого апостола і євангеліста Іоана Богослова. Разом із старшим братом Яковом був покликаний в учні Ісуса Христа на Геннисаретському озері. На Голгофі біля Хреста він плакав із Матір'ю Божою і почув звернення до Неї Розі-п'ятого Господа: "Жоно, це син твій", а до нього: "Це мати твоя". З цього часу Іоан дбайливо служив Пресвятій Діві Марії. Після

Другий місяць осені в Україні називали жовтнем ще за часів Київської Русі. За загальним визнанням ця назва походила від кольору пожовклого осіннього листя. Паралельно вживалися й інші народні назви: "весільник", "зазимник", "хмурень", "паздерник" (паздерництвом називали очищення волокон льону й конопель від костриці).

1.10. Віруючі вшановували ікону Божої Матері "Цілительна". Відомо, що "Цілительна" вважається чудотворною з XVIII ст., коли з її допомогою відбулося кілька зцілень важкохворих людей. На честь цієї ікони освячувалося чимало лікарняних церков.

В цей день християни згадують поряд з іншими також Святих мучениць Софію та Ірину, які померли після мук за віру Христову в Єгипті у II ст. В народі казали, якщо на Ярину в час "журавлиного літа" відлетять журавлі, то слід чекати ранніх осінніх приморозків (вже в жовтні).

2.10. Святих мучеників Трофима, Савватія і Доримедонта, які під час язичницького свята визнали себе християнами і зазнали за це багато страждань (276 р.).

Згідно українських звичаїв цей день вважали вдалим для остаточного вибору своєї пари. Причому, це стосувалося, як дівчат так і хлопців, бо "На Трохима не прохось щастя мимо - куди Трохим, то й воно за ним".

3.10. Віруючі українці вшановують Святих мучеників князя Чернігівського Михайла та боярина його Федора, чудотворців. Князь Михайл був покликаний у Орду, де відмовився татарським звичаєм поклонитись їхнім предкам і перейти через вогонь. Після мук за віру Христову він та його боярин були обезглавлені 20. IX. 1246 р. (за старим стилем).

4.10. Православні християни згадують знайдення мощей свт. Димитрія митрополита Ростовського, який був сином українського козака і походив із Київської губернії. Написав чимало душеспасительних книг, в тому числі і Життя Святих "Четії Мінеї".

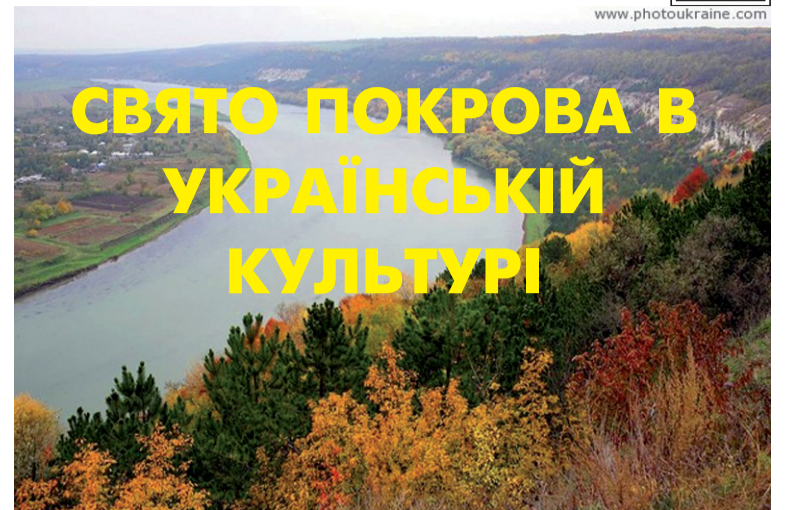
Згадували також св. апостола Кондрата. В народі вже чекали холодів, а про нерадивих казали: "Пустий господар по Кіндраті не має ще кожуха в хаті".

6.10. Зачаття св. Іоана Предтечі. Був останнім із пророків, який свідчив про Месію: "В пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежки Йому". До Іоана Предтечі виходила вся Іудея й Єрусалим, і в ріці Йордан хрестилися від нього, і визнавали гріхи свої. А він їм промовляв: "Я хрещу вас водою на покаяння. Але Той, Хто йде по мені, потужніший від мене: я не достойний понести взуття Йому! Він хреститиме вас Святим Духом й огнем".

В цей день воліли не займатися заготівлею на зиму продуктів - бо все пропаде, а швидше розпочинали ткання та вишивання. Казали: "На Предтечі тулися до печі".

8.10. Згадували преподобну Євфросинію, яка у 18-літньому віці таємно пішла в чоловічий монастир у Єгипті. Там під чоловічим іменем 38 років несла чернечий подвиг. Померла у 445 р.

Українці вважали цей день дуже вдалим для шаткування та квашення капусти: "Не треба в капусту й олії, як пошаткуєш на Фросинії". За

її успіння він направився для проповіді в Єфес та інші міста. Потім було його багатолітнє заслання на острів Патмос, де й було написано Апокаліпсис. Згодом Іоан повернувся в Єфес де близько 95 р. написав Євангеліє. Помер апостол і євангеліст Іоан Богослов у віці понад 100 років.

В народі свято також називали Івана Осіннього і завершували всі посівні роботи, бо "Хто не засіяв до Івана Богослова, той не вартий доброго слова". Люди дотримуються в цей день деяких табу: не добували глину, щоб не привалило, а молодь не вживала часник і цибулю.

14.10. Покрова Пресвятої Богородиці. Велике Богородичне свято, яке було встановлене на честь з'явлення Матері Божої в одному із храмів Константинополя біля 910 року.

Покрова - це старовинне народне свято, пов'язане з культом поминання предків та творення нових родин.

На Покрову упродовж всього дня спостерігали за погодою: якщо з Півдня дув низовий вітер, зима буде теплою, якщо дув вітер із Півночі - холодною, із Заходу - сніжною. Коли протягом дня вітер змінював напрям, то й зима буде нестійкою. Якщо на Покрову листя з вишень не опало, зима буде теплою, і якщо сніг не випав, то його не буде і в листопаді.

Цікаво, що в народі зберіглося повір'я, що у Пресвятої Діві є опікун Покров, якого просили: "Батеньку Покров, накрій нашу хату теплом, а господаря - добром".

Свято Покрови було введено у християнство в 10 столітті і має під собою чи то легенду, чи то подію, яка відбулася в Царгороді (Константинополі). Місто було оточене чужинцями (за різними джерелами - то могли бути як давні руси (скити) на чолі з князем Аскольдом, так і агаряни (магометани - араби або турки), і Божа Мати начебто покрила своїм омофором городян, які молилися на всенічній службі у Влахерській церкві.

Це побачив святий Андрій: під церковним склепінням з'явилася Пресвята Богородиця в оточенні ангелів, пророків і апостолів і накрила своїм омофором православних християн. Це було провістям перемоги. Так і сталося: невдовзі надійшли воїни-захисники і звільнили населення від нападників.

Тобто християнське свято Покрова святої Богородиці запроваджене у Візантії на згадку про чудесне визволення Константинополя від нападників. Причому за церковним календарем це звичайне собі невеличке святце, присвячене, практично, незначній події.

Візантійський патріарх проголосив (канонізував) "Свято Похвали Богородиці", яка "допомогла візантійцям затопити скитів у Босфорі" (ще одне розходження - вже саме скитів). У п'яту суботу великого посту (а це, як відомо, навесні) греки з акафистом хвалять "Покрову" за таке "покровительство".

Як бачимо, наведені джерела, а вони не єдині, засвідчують досить туманне, неоднозначне, малозначне та порівняно нещодавнє походження свята. Одночасно бачимо досить вузьку "спеціалізацію" християнського свята - порятунку від ворога.

Очевидно, цей сюжет і прислужився тому, що для козаків свято Покрови було найбільшим і найзначущим святом. В цей день у козаків відбувалися вибори нового отамана. Козаки вірили, що свята Покрова охороняє їх, а Пресвятую Богородицю вважали своєю заступницею і покровителькою. На Запоріжжі в козаків була церква святої Покрови. В козацькій думі про Самійла Кішку співається:

А срібло-золото на три частини паювали:
Первую часть брали, на церкви накладали,
На святого Межигорського Спаса,
На Терехтемировський монастир,
На святую Січовую Покрову давали -
Котрі давнім козацьким скарбом будували,
Щоб за їх, встаючи і лягаючи,
Милосердного Бога благами.

Матеріал підготувала
майстер в/н Ластівка І.В.

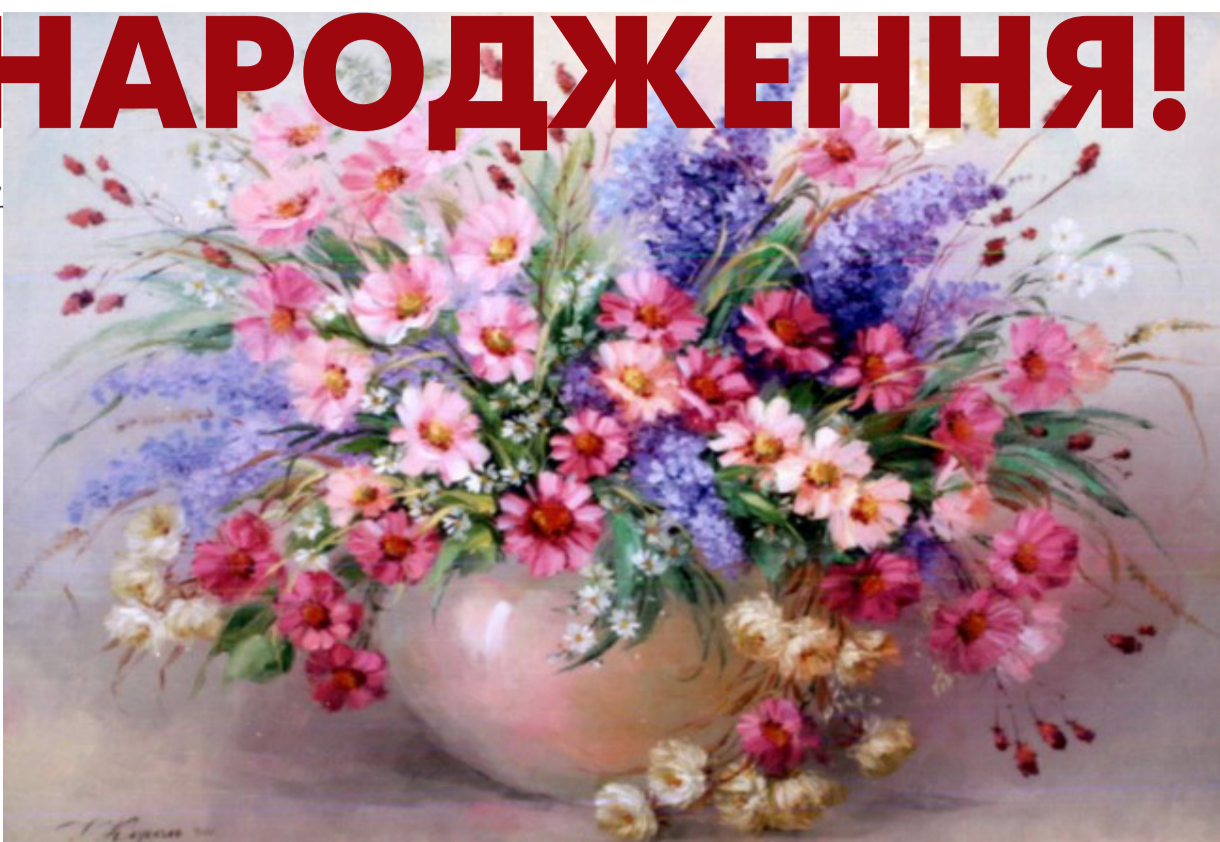
ІЗ ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

У вересні святкували свій День народження:

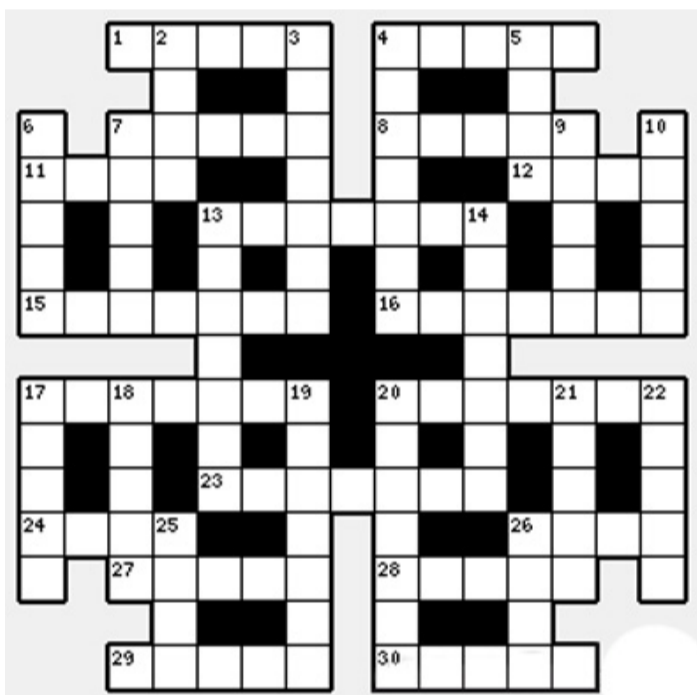
Захарчук Лариса Миколаївна;
Яричук Наталія Василівна;
Франчук Лариса Сергіївна;
Осташевська Людмила Олександрівна;
Волошин Андрій Миколайович;
Московський Борис Андрійович.

У жовтні святкують свій День народження:

Коношевич Тетяна Василівна;
Харченко Юрій Олександрович;
Ткачева Тетяна Петрівна;
Лебедовська Наталя Володимирівна;
Лиса Оксана Іллівна;
Бондар Олександр Іванович;
Коваль Інна Андріївна
Насобко Галина Яківна

Кросворд

Відповіді на кросворд у попередньому номері

По горизонталі:

1. Трава, а виглядит как дерево. 4. "Зажигательное" содержимое патрона. 7. "Эй, постой!". 8. На халяву сладок. 11. Лиса волку в сказках. 12. Писатель, однажды поменявший местами принца и нищего. 13. Положение, чреватое исключениями. 15. Бабушкина аудиосистема. 16. Сумка "вдруг чего попадетса". 17. Тропический сыр-бор. 20. "Облегчение" после "дня тяжелого", если верить известным приметам и поговорке. 23. Отличительный признак счастливчика при рождении. 24. Столица страны пирамид. 26. Сезон подготовки саней. 27. Форма фигурального отказа. 28. Судно, которое другие суда обогнать никак не могут. 29. Грусть зеленого цвета. 30. "Бросовая" петля.

По вертикали:

2. Дама с "Максимом". 3. Место, куда посылают в боксе. 4. Сеть членистоногого. 5. Тихий приют чертей. 6. Пряный зонтик с огорода. 7. Совместное блюдо курицы и коровы. 9. Бывает случайная, порочная, телефонная. 10. Девочка, "забросавшая" клумбы своими глазками. 13. Его штаны на все стороны равны. 14. Защита, бывающая круговой. 17. Отъем молока у буренок. 18. Обитатель темницы сырой. 19. Вертлявое сооружение на оригинальном фундаменте. 20. Место, откуда начинается театр. 21. Набирают на телефоне. 22. "Усатое зернохранилище". 25. Золотая добыча аргонатов. 26. Река, в которую все канет.

ІНТЕРНЕТ-ДОЗВІЛЛЯ

ПРАЦЮЄ З 15⁰⁰ ДО 19⁰⁰ ГОДИНИ

Абітурієнт - 2011

Наша мета – налагодження зв'язків між учнями училища і школярами міста Вінниці та області, інформування населення про навчальний заклад, про відпочинок та дозвілля учнів нашого училища. Редакційний колектив робить все для того, щоб сприяти становленню громадської позиції молоді, розвиваючи творчі здібності кожного. Афанасій Фет написав: «Учись у них – у дуба, у берези...». Так, людям сьогодні, як і тисячі років тому, є чому повчитися у природи. У природі виживає найсильніший. У нашому житті досягає успіху той, хто постійно самовдосконалюється та невпин-

но йде до своєї мети. У природі кожна тварина турбується про своє виживання. Наші сучасники роблять все, аби жити добре, жити гідно, так, щоб діти пишалися своїми батьками. Майже всі розуміють, що жити, цінуючи те, що маєш, та прагнути досягти більшого – це і є проста життєва мудрість, продиктована самою природою людини.

Тож вам, шановні учні, школярі, бажаємо понад усе цінувати свої таланти, шукати можливості для їх реалізації та використовувати ці шанси на всі 100 %. Зробіть правильний вибір. Будьте мудрими. Хай Вам щастить!

Від редактора
"Молодіжного вісника"

Лауреати виставки «Сучасна освіта в Україні»

2002 рік – бронзова медаль у номінації «Інноваційні технології у навчанні».

2003 рік – бронзова медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчального процесу».

2005 рік – бронзова медаль у номінації «Упровадження профільного навчання в загальноосвітній школі».

2006 рік – срібна медаль у номінації «Комп'ютеризація та інформатизація навчання у загальноосвітній школі та профтехучилищі».

2007 рік – ДПТНЗ «ВМВПУ» увійшло до 100 найкращих ПТНЗ України.

2009 рік – срібна медаль у конкурсі інноваційних розробок.

2010 рік – золота медаль у конкурсі інноваційних розробок.

2010 рік – золота медаль у конкурсі інноваційних розробок; Почесне звання "Лауреат конкурсу" та золота медаль у номінації "Інновації у співпраці підприємств з навчальними закладами" виставки "Інноватика в освіті України".

НА БАЗІ 9 КЛАСІВ

Термін навчання - 2 роки 10 місяців

Юнаки та дівчата

1. "Кухар. Кондитер".
2. "Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець".
4. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".

Юнаки

5. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".

6. "Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення".

7. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин. Кабельник-спаювальник".

8. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".

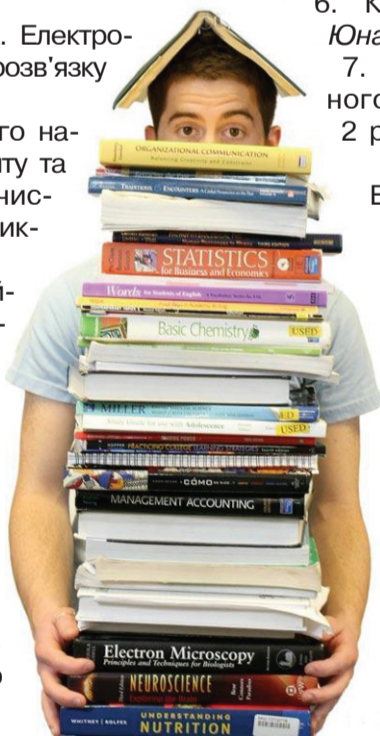
Дівчата

10. "Оператор телекомунікаційних послуг".

11. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".

12. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".

13. "Оператор електрозв'язку. Оператор поштового зв'язку".

НА БАЗІ 11 КЛАСІВ

Термін навчання - 10 місяців

Дівчата

1. "Секретар. "Оператор комп'ютерного набору".
2. "Оператор телекомунікаційних послуг". (Термін навчання - 2 роки)

Юнаки та дівчата

3. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".
4. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець". (Термін навчання - 1,5 роки)
5. "Агент з постачання".
6. "Кухар. Кондитер".

Юнаки

7. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування". (Термін навчання - 2 роки)

8. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин. Кабельник-спаювальник". (Термін навчання - 2 роки)

9. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин". (Термін навчання - 1,5 роки)

НА ІІІ СТУПІНЬ НАВЧАННЯ

Спеціальність "Комерційна діяльність" на базі робітничої професії «Агент з постачання», з отриманням диплома молодшого спеціаліста

Юнаки та дівчата

Термін навчання 1 рік 5 місяців

ПІД ЧАС НАВЧАННЯ
УЧНІ ОТРИМУЮТЬ
СТИПЕНДІЮ

Свідоцтво
про реєстрацію
Серія ВЦ
№ 696-54-Р
Редакція:
(0432) 27-45-64

Назва видання:
Молодіжний Вісник
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Тираж: 1000 шт.
Рекомендована ціна:
договірна
Видавець та засновник:
"ВМВПУ"

Редакційна колегія "ВМВПУ"
Редактор: Тютюнник М.М.
Літ. редактор: Ластівка І.В., Цимбалюк Д.М., Драчук Н.В., члени учнівського самоврядування
Комп'ютерна верстка:
Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця,
вул.Червоноармійська,5

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано
в друкарні ТОВ "Прес
Корпорейшн Лімітед",
м.Вінниця, вул.Чехова,
12а. Телефон:
(0432) 55-63-97, 63-
50-55
Тираж 1000 прим.
З а м о в л е н н я
№ 11 09 04